

SI SOCIALISTISK INFORMATION

OKTOBER 2006 • NR. 211 • 24. ÅRGANG

KOMMUNALT OPRØR

Fogh under pres

LÆS OGSÅ I DETTE NUMMER

UNGDOMSHUSET • AKADEMISERING AF UDDANNELSERNE
OPRØR I MEXICO • BORGERLIGT SVERIGE • DISKUSSION I CUBA

SI

Fra redaktionen

Velfærd og ny regering

Kan velfærdskampen ude i kommunerne svække regeringen så meget, at den mister sit flertal? Lige nu ser det ikke helt usandsynligt ud. Til gengæld er det ikke sandsynligt, at der udskrives valg i nærmeste fremtid. Fogh venter på bedre tider, hvor han ikke er i defensiven.

Derfor er det så vigtigt, at velfærdsprotesterne ikke ebber ud, men at der hele tiden er bevægelse og pres for en ny politik.

På de næste sider i dette SI samler vi op på de kommunale protester og argumenter for, at opgaven for socialister er at give dem bredde og brod – bredde ved at samle på tværs af kommuner og på tværs af ansatte og brugergrupper, brod ved at rette protesten mod regeringens politik (uden at frede kommunale spare-politikere). Det kan vi gøre næste gang den 3. oktober, når folkettingen åbner.

Velfærdsprotesterne kan flytte mandater fra VCO-blokken og give håb om en ny regering.

Men en ny regering er kun noget værd, hvis den også fører en ny politik. Det sker kun, hvis der er et stærkt pres fra neden, som kan holde dem fast på valgløfterne. Hvis ikke man kan se nogen forskel, hvorfor så vælge Socialdemokraterne frem for de borgerlige? Det viste valget i Sverige, hvor de borgerlige nu tager over. Det skriver vi mere om på side 14.

Også italienerne har fået ny regering i foråret. Den adskiller sig positivt fra Berlusconi's magtvælde. Men betyder det, at revolutionære socialister skal støtte den i et og alt? Selvfølgelig ikke. Men principper kan være svære at holde i praksis. Det viser den seneste erfaring, hvor Prodi-regeringen foreslog at sende soldater til Afghanistan. Det skriver vi mere om på side 16.

Med andre ord: Vi er på gaden igen med historier og kommentarer fra ind- og udland. Vi håber, du finder bladet ikke bare interessant, men også værd at støtte med et kontant bidrag. Det skriver vi mere om på bagsiden.

INDHOLD

INDBLIK: KOMMUNALT OPRØR

Regeringen taber på velfærden	3
Fælles forsvar for velfærden 3. oktober	4

VELFÆRDSKAMP

Mobilisering på den fede måde	8
--	----------

UNGDOMSHUSET

En punkers bekendelser	10
-------------------------------------	-----------

UDDANNELSESPOLITIK

Vi skal alle være klogere	12
--	-----------

SVERIGE

Borgerlige skifter ham	14
-------------------------------------	-----------

FOKUS

Socialistiske principper under pres i Italien	16
--	-----------

SKOTLAND

Den radikale venstrefløj i dyb krise	18
---	-----------

INTERNATIONALE NOTER

Polen, Pakistan, Columbia	21
--	-----------

DEN DEMOKRATISKE REPUBLIK CONGO

Valg uden alternativer	22
-------------------------------------	-----------

MEXICO

Opør i Mexico	24
----------------------------	-----------

BOGANMELDELSE: IT'S NEVER TOO LATE TO LOVE OR REBEL

Genoplivelse af en politisk tradition	28
--	-----------

DET SKREV VI FOR 25 ÅR SIDEN

Kampen for et ungdomshus i København mm.	31
--	-----------

SI-INDSAMLING 2006

Giv et bidrag til bladet!	31
--	-----------

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

Socialistisk Information

redigeres af et udvalg bestående af:
Bjarke Friberg, Ebbe R. Jørgensen, Katrine
T. Mikkelsen, Bodil Rasmussen, Christina
C. Nielsen, Bertil Videt, Nina T. Andersen,
Nicolai Bentsen og Åge Skovrind (ansv. red.)

Sign. artikler står for forfatternes egen regning.

Henvendelse til redaktionen:

Stuestræde 24.1, 1455 København K.
Telefon: 3333 0317
e-post: si@sap-fi.dk

Abonnement: 175 kr., dog 100 kr.

hvis man er på pension, bistand, SU
eller mindre. Introduktionspris: 50 kr. for
et halvt år (gælder kun for nye abonnenter)

Der kan tegnes abonnement ...

- 1) ved at indbetale beløbet på giro 906-3366,
Socialistisk Information,
Stuestræde 24.1, 1455 Kbh. K,
- 2) ved at gå ind på www.sap-fi.dk,
- 3) ved at sende en check til SI's adresse

Tryk: SAF

Redaktionen afsluttet den 24. september 2006

SI nr. 212 udkommer primo november 2006

ISSN 0108-1861

REGERINGEN TABER PÅ VELFÆRDE

Strejker, borgermøder, demonstrationer – og kommunalpolitikere under pres – har tvunget regeringen i defensiven.

AF EBBE RAND JØRGENSEN

Når de kommunale budgetter i disse uger forhandles på plads, sker det i en atmosfære af politisk kamp. Ganske vist er det »business as usual« i mange kommuner, hvor lokalpolitikkerne sidder omkring bordet og uden større sværdslag får strikket en aftale sammen. Men i mange kommuner er der i år store mobiliseringer blandt brugere og ansatte, som ikke vil acceptere udsigten til en dårligere service næste år.

Selv borgmestre og andre kommunalpolitikere er gået med i det »kommunale oprør« med civil ulydighed i form af »borgmesterstrejke«, overskridelse af regeringens økonomiske rammer eller forsøg på at bryde skattestoppet.

Protesten mod de kommunale velfærdsforringelser har sat en ny politisk dagsorden, som giver problemer for Anders Fogh Rasmussens regering. Vælgerne kan – med rette – ikke forstå, hvorfor det er nødvendigt at forringe velfærden, når der er gang i den økonomiske vækst og statskassen bugner af overskud.

Socialdemokraterne vejrer morgenluft og fører sig nu offensivt frem som dem, der vil have mere velfærd. Sådan lyder signalet fra Helle Thorning-Schmidt, der for nylig tog hjem fra en optimistisk S-kongres. Praxis er mere tvetydig. Hverken i Århus eller København har de socialdemokratiske borgmestre brugt budgetlægningen særligt offensivt mod regeringen.

Kritikken af regeringen er lige så meget kommet fra regeringspartiernes egne borgmestre. En af dem er Helsingørs konservative borgmester Per Tærsløb, som åbenlyst kritiserer regeringens skattestop. Kommunen mangler 40 millioner kroner i kassen,

og alternativet til at hæve skatten vil være nedskæringer i service overfor børn og ældre. Byrådet i Helsingør har vedtaget en udtalelse til regeringen, der kræver skattestoppet ophævet eller højere bloktilskud fra staten.

Når kommunerne holdes i så stramme tøjler rent økonomisk, samtidig med at der stilles nye og store krav om initiativer, der skal gennemføres i kommunerne, så oplever lokalpolitikere det som et direkte angreb på det kommunale selvstyre.

Thors hammer

Da de ti borgmestre gik i strejke, havde det ikke de store praktiske konsekvenser. Borgmestre planlæg-

ger selv deres arbejdstid, og der er hverken bod, arbejdsret, blokader eller risiko for strejkebrydere.

Men det er faktisk muligt at gennemføre forskellige former for »civil ulydighed« for en borgmester og dermed en kommune.

En af mulighederne er at frigive de midler, som finansminister Thor Pedersen tvang kommunerne til at opspare i forbindelse med budgettet for 2006. Finansministeren fik vedtaget en lov, som krævede, at hver enkelt kommune overholdt den vækst, som var aftalt med KL (Kommunernes Landsforening). Det er den lov, som blev kendt som Thors Hammer.

Risikoen ved at bryde rammen er,

Fælles forsvar for velfærden 3. oktober

Udtalelse fra Socialistisk Arbejderpartis Forretningsudvalg

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Over det meste af landet står velfærden for skud i disse dage, uger og måneder. Budgetlægningen i kommunerne handler de fleste steder om nedskæringer på omsorgen for de ældre, på skolerne, i daginstitutionerne, osv.

Nedskæringerne møder modstand. Pædagoger der strejker i Århus, Odsherred, Ballerup. Forældre der blokerer institutioner i Silkeborg. Fagforeninger går på gaden, som f.eks. 3F, der har gjort den 20. september til forbundets aktionsdag over hele landet.

»Det nye Danmark«

I en situation, hvor den private økonomi vokser med ekspresfart, virker

det helt grotesk, at den offentlige service skal forringes. Faktisk så grotesk, at selv enkelte borgerlige borgmestre og byrådspolitikere nægter at følge regeringens diktat om udgiftsstop i kommunerne.

Men den groteske situation er ikke desto mindre resultatet af VKO-regeringens bevidste ideologiske projekt. Beskæftigelsesminister, Claus Hjort Frederiksen har beskrevet projektet i klare vendinger: »Regeringens to grundpiller er skattestoppet og bremsen på væksten i den offentlige sektor... Efter ti år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 procent, mens den private er blevet 20 procent større. Sådan opstår et nyt Danmark.«

De aktuelle kampe om kommunernes budgetter handler om Claus

Hjorts og Anders Foghs »nye Danmark«. Uanset hvor meget statsministeren forsøger at nedtone sin liberalistiske dagsorden, arbejder han stadig for at gøre velfærdsydelser til individuelle forsikringsordninger og for at markedsføre og privatisere den sociale service.

Derfor er forårets manifestationer mod de såkaldte velfærdsreformer og den aktuelle kamp i kommunerne to sider af samme sag. Begge steder handler det om at forsvare solidarisk, kollektiv velfærd.

Folkelige bevægelser

Det er kun de folkelige bevægelser, med fagbevægelsen i spidsen, der kan forsvare den kollektive, solidariske velfærd. Men det kræver, at bevægelserne ikke lader sig baste og

at finansministeren gør alvor af truslen om at modregne overskridelsen 100 procent i bloktilskuddene.

Alligevel har nogle kommuner valgt at gøre det. De har pengene i kassen, men regeringen vil forbyde dem at bruge dem. Det er ikke strafbart i egentlig juridisk forstand, men kommunen kan straffes økonomisk.

En kommune kunne også vælge at bryde skattestoppet i forbindelse med budgettet for 2007. Her er der tale om at bryde en lov. I forbindelse med udligningsreformen er der nemlig lavet en lov, der fastsætter den maksimale skatteprocent for 2007 i

fortsættes på side 6

binde til Helle Thorning-Schmidts iver for at sidde med ved bordet og administrere den liberalistiske politik i en lidt pænere version.

Vi så, hvordan ikke bare partiet, men også de fleste socialdemokratiske topledere i fagbevægelsen med ét slag glemte alle de fine ord fra 17. maj i det øjeblik, at Socialdemokraterne få uger senere havde underskrevet forliget. Selv om forliget gennemførte forringelser for arbejdsløse, studerende, indvandrere og ikke mindst smadrede efterlønnen.

Vi oplever det også i disse dage, hvor socialdemokratiske borgmestre pænt administrerer regeringens diktater og skærer ned på velfærden. Tydeligst illustrerer af den socialdemokratiske borgmester i Århus, Nicolaj Wammen.

Samling på modstanden

Men de folkelige bevægelser, der foreløbigt kulminerede med massedemonstrationerne den 17. maj, har trods alt sat sine spor – også i de socialdemokratiske rækker. Foreløbigt ved, at folketingsgruppen i ord har brudt med deres hidtidige opslutning til de snærende bånd på kom-

munernes økonomi. Fortsat folkelig modstand skal få socialdemokrater – og De Radikale – til at gå fra ord til handling.

Når Folketinget åbner den 3. oktober har vi en oplagt lejlighed til en samlet manifestation af modstanden mod velfærdsforringelser. Det er her, vi kan samle op på den lokale modstand mod nedskæringer i kommunerne, på utilfredsheden med slagtingen af efterlønsordningen, på harmen over de konstante angreb på flygtninge og indvandrere osv.

På initiativ af de unge i uddannelsesorganisationerne og de politiske ungdomsorganisationer bliver der arrangeret demonstrationer i en række byer landet over. At det netop er de unge, der er initiativtagere, er ikke nogen tilfældighed. De ligger ikke under for bindinger til det socialdemokratiske bureaukrati eller parlamentariske illusioner om at forhandle regeringen til fornuft.

Diskussion på skoler og arbejdspladser

Flere og flere fag-foreninger og brugerorganisationer tilslutter sig demonstrationerne den 3. oktober. Men

» Det er kun de folkelige bevægelser, med fagbevægelsen i spidsen, der kan forsvare den kollektive, solidariske velfærd.

hvis denne dag skal blive den nødvendige stærke markering af et folkeligt forsvar for solidarisk velfærd, skal diskussionerne og tilslutningen helt ud på arbejdspladser og uddannelsessteder.

Her har vi på venstrefløj en afgørende opgave. Vi skal sikre, at vores arbejds- og skolekammerater får kendskab til manifestationerne den 3. oktober. Vi skal tage diskussionerne om fremtidens velfærd. Og vi skal organisere en samlet deltagelse i demonstrationerne fra vores arbejdspladser og uddannelsessteder.

Læs mere om manifestationerne på:
www.velfaerdtilalle.dk

22. september 2006

hver enkelt kommune. Det betyder, at en borger, der er utilfreds med en skattestigning, blot kan klage til tilsynsrådet, der så antageligt vil idømme kommunalbestyrelsesmedlemmerne dagbøder.

Kommuneaftalen – om igen!

Regeringen har flere redskaber til at styre kommunerne. Et af de vigtigste er de årlige aftaler mellem regeringen og KL. Det er normalt med til at sikre »ro på bagsmækken«, når der er indgået en aftale med kommunernes »egen« organisation. Kritik af aftalerne vil ofte blive affejet med, at de jo er godkendt af KL.

Denne gang er det ikke lykkedes at lægge låg på kritikken: »Jeg har ikke indgået nogen aftale. Det har Erik Fabrin og bestyrelsen i KL. Jeg har ikke haft den til urafstemning her ude hos mig.«, som borgmester Søren Enemark, Glostrup sagde i Børsen den 14. september. Selv KL-forman-

SOCIALDEMOKRATERNE OG PENGENE

Socialdemokraterne lavede sammen med de Radikale i 1990'erne den såkaldte 2010-plan, som indeholder en stram styring af de offentlige udgifter, bl.a. en maksimum-vækst i det offentlige på 0,5 procent og en halvering den offentlige gæld i 2010.

Fogh-regeringen overtog SR-regeringens økonomiske målsætninger.

I 2003 erklærede Lykketoft, at planen ikke længere var realistisk og derfor ikke socialdemokratisk politik.

Socialdemokraterne mener nu, at en større del af statens overskud skal bruges til bedre velfærd, bl.a. formuleret i planen »Samling om fornyelse« fra foråret 2006, som indeholder 52 velfærdsønsker.

I dette års finanslovsudspil foreslår Socialdemokraterne 2 milliarder mere til kommunerne og overhaler dermed SF, som kræver 1 ½ milliard. Enhedslisten har krævet 6 mia.

den Erik Fabrik er ude med kritik af regeringen. Ikke af den aftale, han selv har indgået. Men han mener, at Fogh skal holde op med at love mere velfærd, som kommunerne ikke har mulighed for at indfri uden at hæve skatten eller egenbetalingen.

I Aalborg byråd har SF'erne rejst kravet om at udmelde kommunen af

KL, et krav, som det ser ud til at de kan få flere af partierne med på.

På folketingsplan er aftalen med KL godkendt af et snævert flertal bestående af regeringspartierne og Dansk Folkeparti. Radikale og Socialdemokrater undlod af stemme.

For de to sidste partier er der det særlige problem, at de – som de al-

Vælgerne kan – med rette – ikke forstå, hvorfor det er nødvendigt at forringe velfærden, når der er gang i den økonomiske vækst og statskassen bugner af overskud. Her er det pædagoger i aktion.

tid har gjort – har godkendt aftalen i KL's bestyrelse. Den linje, Socialdemokraterne har lagt på Christiansborg, følges ikke entydigt ude i kommunerne. Flere socialdemokratiske borgmestre har lagt sig på en linje i forlængelse af KL's ledelse og indgået nedskæringsforlig med borgerlige partier.

F.eks. lagde Roskildes socialdemokratiske borgmester op til et nedskæringsforlig med de borgerlige. I et meget usædvanligt forløb blev oplægget imidlertid taget af bordet, da det lykkedes venstrefløjen at lave en bedre aftale med de borgerlige, som socialdemokraterne efterfølgende tilsluttede sig. De mange protester fra fagforeninger og forældre og trusler om strejker havde gjort et indtryk.

I folketinget er linjen klar: Den samlede opposition ønsker at genåbne forhandlingerne om kommuneaftalerne. Nu drejer det sig om at få rejst kravet i KL. Det bliver der lejlighed til, når KL's repræsentantskab mødes den 28. september (efter dette blads deadline).

Møder, demonstrationer og strejker

Når repræsentantskabet i KL mødes, vil deltagerne blive mødt af en manifestation med mange fagforeningsfæner. Faglige organisationer, forbund og foreninger har været en vigtig del af modstanden mod nedskæringerne i kommunerne. BUPL har f.eks. ført en meget aktiv kampagne, der påviser, at regeringens løfter om bedre børnepasning ikke holder vand. De kommende nedskæringer vil betyde dårligere forhold i daginstitutionerne i mange kommuner.

3F har også ført kampagne mod de kommunale nedskæringer.

Men ikke mindst har lokale fagforeninger, både de offentlige og de private, spillet en vigtig rolle i de lokale mobiliseringer sammen med forældreorganisationer.

I mange byer har der været både demonstrationer og aktioner. Der har været omfattende aktiviteter i

ENHEDSLISTEN OG BUDGET 2007

Selv om kommunerne er hårdt trængt og råber på flere penge, er der indgået budgetforlig flere steder, hvor også Enhedslisten deltager. Det sker ud fra en vurdering af, at budgetterne ikke indeholder nogen forringelser overhovedet (i forhold til budget 2006). Enhedslisten er med i budgetforlig i

- København
- Odense
- Frederiksberg
- Roskilde

Aalborg, Randers, Silkeborg, Århus, Holbæk, Roskilde for blot at nævne nogle.

I Silkeborg blokerede forældre 40 børnehaver i protest mod besparelser på 100 millioner kr.

I Aalborg mødtes 500 tillidsfolk og opfordrede kommunen til at bryde aftalen med regeringen.

I Århus har fagforeningerne gennem længere tid samarbejdet imod truslerne om voldsomme nedskæringer. Da budgetforliget blev vedtaget den 12. september, mødte 15.000 mennesker frem foran rådhuset.

Men politikerne lyttede ikke til de mange opfordringer om at bryde med regeringens rammer. Flertallet besluttede, at der skal spares 410 millioner om året de næste 4 år. Kun SF og Enhedslisten stemte imod.

Landets næststørste og – siden sidste kommunevalg – næststørste socialdemokratiske kommune valgte altså at følge regeringen og KL.

Et af de områder, der blev hårdt ramt, var børnene. De voldsomme forringelser på især fritidshjemmene fik pædagogerne til resolut at indlede en strejke dagen efter.

Regeringen på retræte

Det forekommer at være en farlig kurs, når regeringen lægger sig ud med brede dele af befolkningen, blandt dem deres egne kommunalfolk. Det kan meget vel give politisk bagslag, efterhånden som det går op

for flere af deres egne tilhængere, at det er selve de grundlæggende velfærdsydelser, der er truet.

Regeringen har også følt sig tvunget til at give nogle – meget små – indrømmelser. Indenrigsministeren lagde ud med, at kommunerne kunne få lov til at bruge 200 millioner kr. mere. Efter en forhandling med KL blev det til 424 millioner kr. Begrundelsen er, at de sociale opgaver, som kommunerne skal overtage fra amterne, bliver dyrere end oprindeligt forventet.

Det er bedre end ingenting, men langt fra nok til at dække huller i kommunernes økonomi. Alene Århus Kommune kunne have brugt næsten alle pengene, hvis de skulle undgå de nedskæringer, som de nu har vedtaget.

De 424 millioner er alt for lidt til at skabe ro på bagsmækken. Tiden vil vise, om regeringen følger sig tvunget til at strække sig yderligere. Det vil næppe ske, fordi det sandsynligvis kun ville give andre problemer. For det første vil det fremstå som en sejr for oppositionen. For det andet vil det modarbejde regeringens langsigtede projekt om lav offentlig vækst, som igen skaber grobund for, at private kan tilbyde bedre service til dem, der har råd. Og for det tredje vil det være i modsætning til nationaløkonomernes anbefalinger, hvis der i den nuværende situation bliver fyret yderligere op under økonomien.

Mobilisering på

Mens mange ungdomskonsulenter i fagbevægelsen prioriterer kurser og interne møder, har Erhvervsskolernes Elev-Organisation (EEO) fat i den lange ende, når det kommer til at mobilisere og aktivere de faglige unge på landets erhvervsuddannelser. Senest dukkede usædvanligt mange elever og lærlinge op til 17. maj-demonstrationen i København. Her giver EEO's formand, Rasmus Gudmandsen, sine tips til succes.

AF CHRISTINA CELESTE NIELSEN

Gymnasieeleverne er altid med på den værste. De er røde og deres 3-årige skoleuddannelse giver god mulighed for stabil organisering i elevråd. Her er opbygget en stærk tradition for kollektiv protest, når man trues af forringelser.

Anderledes står det til blandt erhvervsskoleeleverne. Her får Venstre flest stemmer, efterfulgt af Socialdemokraterne og så Dansk Folkeparti. Elev-organiseringen har hårde odds med mange forskelligartede og forskudte uddannelsesforløb, hvor man ofte er på hold med helt nye mennesker på de få og korte skoleperioder.

Formanden for Erhvervsskolernes Elev-Organisation, og medlem af Enhedslisten, Rasmus Gudmandsen, mener alligevel, at der er gode muligheder for at få fat i de unge faglige. Man skal bare gribe det rigtigt an. Direkte kontakt og involverende aktivisme er centrale værktøjer.

Direkte kontakt

EEO og unge fagforeningsaktivister prioriterede i ugerne op til 17. maj at tage direkte ud på elevernes arbejdssteder, primært skurvogne på byggepladser.

»Vi var en tyve lærlinge og læringeformænd fra forskellige forbund, som kørte rundt i biler, på knallerter og på cykler og dækkede hele køben-

havnsområdet. Vi hængte plakater op og lagde flyers med information direkte målrettet erhvervsskoleeleverne,« fortæller Rasmus.

Aktivisterne var også ude på de tekniske skoler og diskutere velfærd med eleverne.

»Vi hører rigtig mange elever brokke sig, f.eks. over forholdene på sygehusene og den slags, men samtidig vil de have sænket bilafgifterne og skatten. Så var vi jo nødt til at gå i dialog og fastholde, at de her ting altså hænger sammen. Det var noget af det fedeste. At vi ikke bare fik en masse elever med i demonstrationen, men at vi rent faktisk var inde og tale centrale velfærdsspørgsmål med næsten samtlige klasser på de tekniske skoler i hele københavnsområdet.«

Mange af aktivisterne havde ikke før været ude og agitere og diskutere direkte med hele klasser før. Som forberedelse, skrev Rasmus et baggrundspapir med argumenter og pointer, man kunne slå på.

»Og så prøvede vi det af. Om aftenen talte vi sammen om, hvordan det var gået, og hvad der gav bonus rundt omkring. Det svære er, at der er så stor forskel på eleverne mellem brancherne. Murerne kunne vi f.eks. mobilisere på efterlønnen, hvorimod beklædningshåndværkerne gik meget mere op i SU'en, mens eleverne på Land- og Transportskolen var mest nervøse for dagpengereglerne.«

På trods af forberedelsen var det ikke bare lige sådan at overbevise eleverne. F.eks. var der en del elever, som mente, at lærlingelønnen var for høj, og at det ville være ok at sætte den ned.

»Så kom der virkelig gang i diskussion. Folk er sgu ligeglade med, at regeringen siger den slags, men når det kommer fra nogle i deres egen klasse, så er de nødt til at forholde sig til det.«

Tiden og ressourcerne var knappe, og der blev ikke brugt meget krudt på at planlægge besøgene minutiøst med aftaler på hver skole. Rasmus forklarer grinende:

»Altså jeg braser altid bare ind. Vi oplevede et sted, hvor en lærer sagde, at det måtte vi ikke og prøvede at smide os ud, men der gik vi bare i offensiven og opfordrede ham til at ringe til skolelederen, så vi kunne tale med ham. Så fik vi lov at gå ind i klassen. Det handler egentlig bare om, at man ikke skal spørge, om man må, men selvfølgelig være venlig og sige, hvor man kommer fra osv. De fleste lærere bakker jo op om os.«

Aktivisterne havde selvfølgelig også sørget for at få en officiel støtteudtalelse med fra Dansk Teknisk Lærerbund, som de gav til lærerne.

Involverende aktivisme

I tre uger havde aktivisterne fast base hos Forbundet Træ-Industri-Byg

den fede måde

Rasmus Gudmandsen er udlært kleinsmed, formand for EEO og også medlem af Enhedslisten.

i Valby. Der mødtes de om aftenen og i weekenden for at male bannere, snakke om dagens strabadser og planlægge næste skridt. EEO havde taget initiativet til denne organisering af arbejdet.

»Der var jo i forvejen mange aktivismøder sammen med bl.a. gymnasieeleverne, men vi mente, at det var vigtigt at lave en mere faglig profil. Så mødtes vi hver aften og grillede og sådan. Det virkede godt. Folk kom jo lige fra arbejde eller skole for at lave noget.«

Mange af aktivisterne var fagligt aktive i forvejen, men der kom også nye til:

»En her og en der. Elevrådsfolk og andre, vi fik kontakt til, når vi var ude i løbet af dagen.«

EEO har stadig kontakt med en del af de nytilkomne aktivister og nogle har fået meldt deres elevråd og fælleselevråd ind i organisationen:

»Nogle vil helst være aktive i EEO nu, fordi de synes, at vi er mere aktivistiske. De gider ikke bare sidde til

de lange møder i fagforeningen. Jeg tror, at gennem aktivismen har vi alligevel givet dem en glød for at organisere sig.«

Stort set det hele var baseret på frivillig indsats. Da meget af mobiliseringen foregik i dagtimerne, måtte flere af lærlingene tage fri fra arbejde. Til gengæld var fagforeningernes ungdomsansatte knapt så udfarende:

»Faktisk så var det jo lidt pinligt, at næsten alle fagforeningernes regionale ungdomskonsulenter meldte fra eller kun var med en dag, fordi de skulle på interne kurser og lignende. Vi var faktisk bare et nogle EEO'ere og frivillige lærlinge, som gerne ville give den gas.«

Masser af muligheder

Kulminationen på mobiliseringerne var demonstrationen den 17. maj. Den dag kom mange flere unge i arbejdstøj og med bannere fra erhvervsskolerne, end Rasmus selv havde turdet tro og håbe på.

»Skolepraktik-problemerne, som vi mobiliserede rigtig mange på for to-tre år siden, var nok nemmere at forholde sig til, fordi det ramte eleverne så direkte. Jeg blev alligevel overrasket over, at man faktisk også godt kunne mobilisere folk på bredere spørgsmål som velfærd.«

Succesen bundede selvfølgelig ikke kun i EEO's og de andre aktivisters indsats ude fra basen i Valby, erkender Rasmus:

»17. maj handlede jo også meget om helhedsstemningen i befolkningen. Det var slået så stort op, mange talte og skrev om det. Det med, at vi ville blive mange, at vi holdt sammen med dem fra de andre skoler, med gymnasieeleverne og med lærerne, betød rigtig meget.«

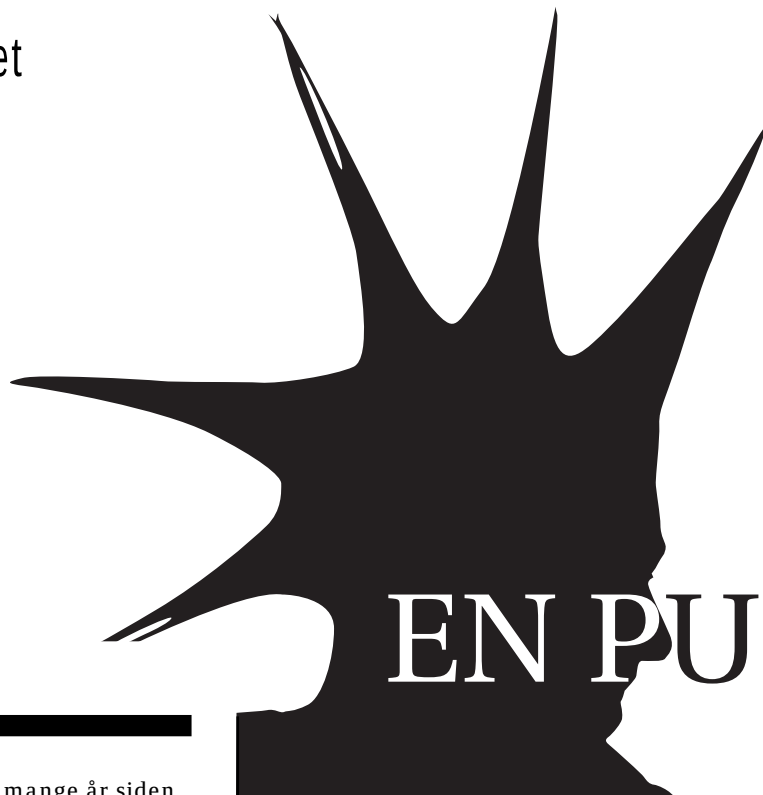
Selve demonstrationsdagen den 17. maj var også en god og opbyggende erfaring, fortæller Rasmus og trækker paralleller, til da han var i Frankrig under CPE-oprøret. Han ser godt tilfreds ud, når han tænker tilbage:

»Uanset hvad vi fik ud af det af konkrete politiske resultater, har folk haft en god oplevelse både under mobiliseringen og til selve demonstrationen. Forhåbentligt får den oplevelse dem også til at komme med næste gang.«

EEO

Erhvervsskolernes Elev-Organisation (EEO) blev dannet i 1996. EEO organiserer eleverne på de tekniske skoler og gymnasier via deres elevråd. Det er altså en tværfaglig organisation, som spænder lige fra frisørelever over kokke til jord- og beton-lærlinge.

Læs mere om EEO og deres aktiviteter på www.eeo.dk

AF LARS OLSEN

Det var efterhånden mange år siden, han første gang havde sat sine dengang veltrænede ben og store militærstøvler i Ungeren (Ungdomshuset, fa.). Det var efter den brand, der i '96 var tæt på at gøre det af med det alternative spillested, værested, kultursted, politiske sted og ikke mindst et fristed, der udgjorde et alternativ til den ungdomskultur, han altid havde været ved at brække sig over. Ungeren var og er heldigvis stadig et virkelig godt alternativ til den accepterede kultur i det samfund, Ungeren og steder som Christiania, Thy-lejren og BZ-bevægelsen står i kontrast til, tænkte han, da han åbnede sit gamle hakkebræt af en bærbar computer og satte sig til at skrive.

Subkultur og revolution

Han betragtede sig selv som punker, og dermed en del af punk-miljøet. Men selvom punken handler om anarki, gang-i-gaden, og en alternativ form for musik, gør den i sig selv ikke op med det samfund, punkerne og deres miljø kritiserer. Sådanne tiltag og sammenrend af mennesker, var selvfølgelig en form for kultur, men ikke i sig selv et forsøg på at skabe et alternativt samfund.

Han skoddede sin smøg, og tænkte at »subkultur« eller »undergrunds-kultur«, netop var opkaldt ef-

ter Londons undergrundsbane, fordi dens mange forskellige og sikkert udmærkede alternativer aldrig kom frem i dagens lys og sjældent blev mægtigt store og dermed en virkelig udfordring af det kendte og accepterede samfund.

Han sukkede, så op, og fik øje på en lidt falmet graffiti, hvor der stod BZ din by! Befri dit liv! Den gamle parole fra 1980'erne mindede ham om, hvad de tit havde diskuteret i nogle af de BZ'atte huse, han havde boet i: begrebet revolutionær modkultur.

Revolutionær modkultur adskiller sig fra subkultur på et meget væsentligt punkt: spørgsmålet om, hvad man ønsker at opnå, og hvordan man gør det. Der er ikke nødvendigvis subkulturens ambition at være i kontrast til det kendte samfund. Men den manglende forståelse for en subkultur kan få subkulturen til at reagere konfronterende over for samfundet. Et typisk eksempel på dette, er da en gruppe unge, samlet om kravet om et brugerstyret ungdomshus, begyndte at BZ'ette klostre, huse og fabrikker. Dermed skabte de deres eget liv og deres fælles livsform midt i det anerkendte samfund, men

uden for dets regler og accept. Et næsten identisk eksempel var da en flok hippier og andet godtfolk væltede et hegn og indtog en militærkaserne på Christianshavn. Det fælles kendetegn ved aktionerne, er, at der begge steder skete en omvæltning – en form for mental revolution.

Han tog sig en pause og gik en tur rundt i det Ungdomshus, der havde givet ham så mange oplevelser og erfaringer. Dette hus og Christiania var to af de eneste steder, hvor man altid kunne møde sine venner, og være i fred for dumme kommentarer om ens påklædning, musiksmag og vegetariske madvaner.

Fristeder på godt og ondt

En revolutionær modkultur vil oftest have et samlingssted, hvad enten det er en plads midt i byen, fx punkernes Gammel Torv, eller et kæmpestort område som Christiania. Den bløde og typiske mellemvare kan sagtens være et BZ'at hus eller det mangeårige samlingssted Ungeren. Kendetegnene for fristedet er brugerstyring, hvor de tilstedeværende aktivister sætter rammerne. Hvis stedet har en jævn og kontinuerlig udskiftning af de mest aktivistiske folk, vil

Ungdomshuset på Nørrebro blev for nogle år siden opkøbt af den kristne sekt »Faderhuset«. Sekten har netop har for nyligt Landsrettens ord for, at de kan overtage huset og smide brugerne ud. Kun en politisk løsning kan forhindre en rydning af huset. Det har fået Lars Olsen, tidligere redaktør på Avanti, medlem af det hedengangne REBEL og gammel aktivist i Ungdomshuset, til computeren, og udløst en strøm af refleksioner over fænomenerne sub-kultur og modkultur.

BEKENDELSER

dette sæt rammer ofte blive diskuteret og udviklet.

Modsat kan en manglende udskiftning af aktivister ende med en intern og indiskutabel grundholdning til forskellige problematikker. Der ligger en fare i, at denne interne forståelse og disse fælles handlemåder, kan smitte af på alt andet arbejde. Hermed risikerer man at blive en smule fastlåst i sine arbejdsmetoder. Det gør det svært for nye aktivister at blande sig i fristedets grundlæggende arbejde og komme med forslag til ændringer. Det efterlader et valg mellem at acceptere grundpræmisserne og de allerede planlagte aktiviteter eller at stå uden for indflydelse. Et sådan dilemma kan ligeledes opstå, hvis stedet er under pres eller i fare for en eller anden form for rydning. På den ene side har man travlt med at redde sit fristed til at kunne involvere nye aktivister, og på den anden side har stedet brug for aktive folk til alt muligt arbejde, der faktisk ikke kræver den store erfaring, f.eks. barikade-bygning.

Men det er gennem udvikling, oplysning og aktiviteter, at fristedet lever, vedbliver at være en revolutionær modkultur, og dermed undgår

at falde tilbage til den subkulturelle fase.

Så enkelt, kan det vel faktisk skrives, mente han.

Gensidig støtte

Egentlig burde der ikke være modsætningsforhold mellem et venstreorienteret fristed og en venstreorienteret politisk gruppering. Men det er der af en eller anden grund ofte. Fristeder bør være med i de politiske grupperinger, der støtter dem, og de politiske grupperinger bør være en aktiv del af de fristeder, de støtter.

Det er vigtigt, at der ikke opstår en rivalisering mellem fristederne og de politiske grupperinger. Det er vigtigt, at man støtter hinanden, og deltager i hinandens forskellige aktiviteter og demonstrationer, selvom man ikke er 100 procent enig om alt. Politiske grupperinger kan som oftest bidrage med støtte til et fristed i form af gratis kopiering, frimærker og økonomisk støtte, eller ved – til trods for fristedets grundlæggende holdninger – at kæmpe for fristedet parlamentarisk. Fristederne bør også mere aktivt sprede deres budskab, modkultur og alternative levevis til resten af det anerkendte samfund, og

dermed tjene som inspiration til at andre grupper opbygning af alternativer til det samfund, de lever i og måske egentlig ikke føler sig hjemme i. Fristederne har en forpligtigelse til at gøre opmærksom på dem selv, og åbne op overfor de mennesker, der støtter dem. En sådan gensidig hjælp kan kun være med til at styrke venstrefløjen, og dermed gøre opmærksom på, at der stadig findes mennesker i dette land, der kæmper for et alternativ, der er bedre. Hvad enten kampen foregår i politiske grupperinger eller som aktive deltagere i revolutionære modkulturer.

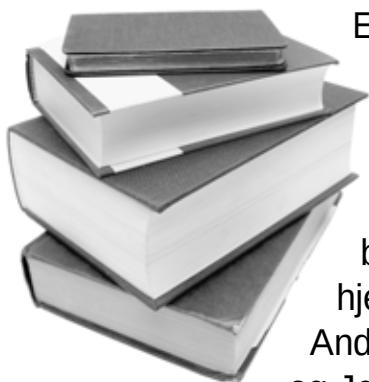
Da vågnede han med et sæt. Han sad jo ikke i Ungdomshuset, men på sit arbejde foran computeren på personalestuen. Det var vist ved at være sent, og alle de andre var for længe gået hjem. Han kiggede sig forvirret rundt, læste teksten på skærmen, og udbrød: Hvor fanden skal vi dog gå hen, hvis Christiania og Ungeren ikke er her længere? Der er jo ikke andre steder, vi hører til.

Så tog han sin sorte jakke på, og gik ud i natten.

Lars Olsen er et pseudonym. Skribentens rigtige navn er kendt af redaktionen.

Redigeret af Nina Trige Andersen.

Vi skal alle være

Er de praktiske uddannelser ved at blive for akademiske? Og hvad betyder det for de elever og studerende, der ikke er bogligt stærke? Sommerens debat om sygeplejerskeuddannelserne satte endnu engang fokus på forholdet mellem behovet for bredt kvalificerende uddannelser over for bekvymringen for, at flere og flere uddannelser bliver så akademiske, at elever/studerende – særligt fra ikke-boglige hjem – falder fra. Socialistisk Information har talt med Signe Hagel Andersen, formand for Sygeplejerskestuderendes Landssammenslutning, og Jørgen Arbo-Bæhr, Enhedslistens arbejdsmarkedspolitiske ordfører.

AF KATRINE TOFT MIKKELSEN

Jørgen: »Problemet er, at kravene til uddannelse er enormt store i dag, og spørgsmålet er, om hele befolkningen kan følge med.«

Signe: »Man satser på at få en uddannelseselite igennem, og så taber man en masse på gulvet, når man

ikke prioriterer uddannelsessystemet særligt højt.«

Jørgen: »Det har været god latin i mange år, at eliten skulle favoriseres. De kloge og de gode skulle tjene mange penge, og resten kunne sejle deres egen sø. I dag er der en bred erkendelse af, både i uddannelsessystemet, og til dels også i det politiske system, at det holder ikke at tabe så mange på gulvet – det er simpelthen uholdbart også set ud fra et kapitalistisk synspunkt.«

Fra mesterlære til EFG

Jørgen: »I slutningen af 1970'erne var venstrefløjens indgang til det med uddannelser meget, at der skulle mere teori ind – og det var dengang rigtigt, for problemet var, at den gamle mesteruddannelse gav mester noget billig arbejdskraft, han kunne bruge lige præcis i sit eget firma. Indførelsen af EFG og teori og samfundsfag i de faglige uddannelser var et kæmpe fremskridt, som venstrefløjen sloges for i mange år.

Venstrefløjen har aldrig reflekteret over, om der ikke et eller an-

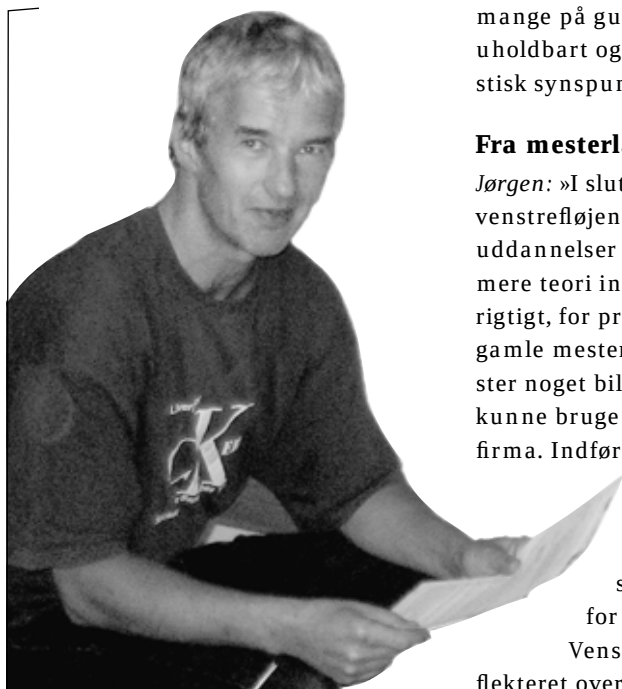
det sted bør sættes en grænse. I hvert fald skal man tænke over, om det er fornuftigt bare at gøre det mere og mere teoretisk.«

Signe: »Man kan sige, at med mesterlæren lærer du af en, og så kan du gengive det samme. Men med en akademisering af uddannelsen kan du måske bedre selv reflektere og tage kritisk stilling til, hvad der er behov for – så det er med at finde en mellemvej.«

Jørgen: »Det bliver stadig mere og mere bogligt, og det kan der være mening i, for fagene bliver bredere og bredere, og man kræver mere og mere uddannelse og mere og mere fleksibilitet, men man skal også passe på, at man ikke ryger over i den anden grøft. Det er det, der er ved at ske på nogle uddannelser.«

Tid og ressourcer

Signe: »Uddannelserne skal også være fleksible i forhold til de krav og behov, eleverne og de studerende har. Der er lavet en frafaldsundersøgelse for sygeplejerskeuddannelsen, hvor man groft sagt trækker tre typer studerende op: De, der har fokus på videreuddannelse og alt det akade-

klogere

miske, en praktisk orienteret gruppe, og en, der er professionsorienteret. Det mest ønskværdige ville være, hvis man kunne tilpasse undervisningen, så alle kunne imødekommes, hvis man havde nogle læringsmetoder og undervisningsformer, så alle kunne komme igennem.»

Jørgen: »Så kan man heller ikke komme udenom, at en stor del af problemet, når vi snakker teori – uanset om det er folkeskolen, de mellemlange uddannelser eller universitetet – det er et spørgsmål om, at der ikke er tid til den enkelte – at der er for mange elever og for få lærere.«

Signe: »Samtidig har man fokuseret meget på den teoretiske del og optimeret den, men også fordi det har været en let udfordring – det er lettere at kvalificere underviserne bedre. Der mangler at ske en kvalificering af den praktiske del. En ting er at lære nogle ting på et højt niveau i teorien – det skal bare også hænge sammen med det, vi lærer ude i praksis, men dem man bliver undervist af derude, de har overhovedet ikke de samme forudsætninger, den samme tid og de samme ressourcer til at tage sig af uddannelsen.

Underviserne skal ud i virkeligheden, så de ved, hvad de snakker om, og omvendt skal dem på praktikstedet vide, hvad de snakker om inde på skolen. Ellers er det kun de studerende, der ved, hvad der foregår imellem de to verdener.

I den frafaldsundersøgelse, jeg talte om, har man spurgt de studerende, om de synes underviserne skulle have mere erfaring fra praksis, og det har 90 procent sagt ja til – de synes, det er underligt at stå inde på skolen og snakke med en underviser,

der ikke har været ude og mærke patienterne.«

Det starter i folkeskolen

Signe: »En ting er at se et stort frafald på de mellemlange og videregående uddannelser, men man kan bringe det helt ned på folkeskoleniveau. Allerede i dag har vi jo svært ved at imødekomme alle elevers behov. Man siger, at omkring 17 procent kommer ud af folkeskolen som funktionelle analfabeter. Der skulle være mere differentieret undervisning.«

Jørgen: »I dagens Danmark er der jo differentieret undervisning i den udstrækning, lærerne har tid til det.«

Signe: »Og det har de ikke.«

Jørgen: »Nej, det handler om at have flere ressourcer på et tidligere tidspunkt. Vi skal jo også være så ærlige, at vi siger, at f.eks. dem, der er kommet til landet som indvandrere, de er altså handicappet af, at det danske sprog er voldsomt svært. Der er nogle grupper, som vi bliver nødt til at gøre noget specielt for, og det kan godt være, at den ideelle løsning er, at de får ekstra hjælp hele vejen igennem uddannelsesforløbet.«

Alle skal med

Jørgen: »Det er enormt vigtigt, at man ikke begynder at sige, at nu skal folk kunne gå igennem bare ved at tage en aftale ude hos en mester, og så kan de køre ligesom i gamle dage. Det ville da være forfærdeligt, hvis man endte der. Det tror jeg nu heller ikke, man gør, alene af den grund, at folk godt ved, at man som tømrer skal vide andet, end hvordan man klapper nogle gipsvægge op.

Generelt skal det være vores ambi-

tion, at folk bliver bedre og bedre uddannede. Gennemsnittet af befolkningen skal have mere uddannelse, og derfor skal uddannelsessystemet blive bedre og bedre.«

Signe: »Man kommer ikke udenom, at som verden ser ud i dag, så er der behov for nogle høje kompetencer på nogle områder. Mange uddannelser i dag bliver så akademiske, fordi vi skal modsvare de krav, der er i samfundet, men der er jo også stadig opgaver, der skal varetagelse, der ikke kræver så meget uddannelse. Så man kan vel også tænke i at lave nogle funktioner, som også kan imødekomme de mennesker, der ikke kan være med på det niveau. Det ville jo være ønskværdigt at have et samfund, hvor man netop kunne få alle med – hvor der er social lighed.«

Borgerlige skifter ham

De borgerlige erobrede regeringsmagten ved at få det traditionelt konservative Moderaterne til at fremstå som næsten »socialdemokratisk« under en ung dynamisk ledelse.

AF PETER KRAGELUND

Sverige havde op til valget en snart klassisk situation med en centrum-venstre blok ledet af socialdemokratiet udfordret af en centrum-højre blok ledet af formanden for det gamle højreparti »Moderate Samlingspartiet«.

Moderaterne har traditionelt været næsten lige så falsk en varebetegnelse som de »Radikale« og »Venstre« herhjemme.

Nej, det historiske Moderaterne har været et stokkonservativt »gud, konge og fædrelands« parti med massiv støtte fra den stærke svenske storkapital. I modsætning til det

danske venstre har det svenske bondeparti »Centerpartiet« ikke været markant ideologisk liberalt og det har derfor ikke formået det samme hamskifte, som det danske søsterparti har gennemført fra gammel-liberalt bondeparti til aggressivt nyliberalt byerhvervsparti. Man kan derfor opfatte dagens Moderaterne som en mellemtung mellem det danske K og V.

Traditionelt har samme Moderaterne været det største borgerlige parti og har derfor oftest stillet med den borgerlige statsministerkandidat.

Det er også tilfældet denne gang. Men det er i bemærkelsesværdig grad lykkedes den relativt nye og unge (41

år) Frederik Reinfeld at få lagt vægten i centrum i stedet for til højre i centrumhøjre alliancens valgmanifest og valgkamp. Hovedlinjen har været at bruge de ca. 30 mia. kr., som det svenske finansministerium har udregnet, der findes i »råderum«, til højere sociale ydelser, et mere børnevenligt samfund og alternativ energi. Tilsvarende Fogh herhjemme er det lykkedes Reinfeld på en række områder at fremstå som mindst lige så socialdemokratisk, som den socialdemokratiske regering.

Vil skabe jobs til de unge

Selv om der i Sverige er en økonomisk vækst på mellem 4 og 5 pro-

De to hovedpersoner Fredrik og Göran. Hvor stor er forskellen, bortset fra farven på slipset?

cent, inflationen kun er ca. 2 procent, samt at 94 procent af alle svenskere i opinionsundersøgelser giver udtryk for at de er tilfredse med deres liv, er arbejdsløsheden blevet det helt store valgtema. Beskæftigelsen er ikke i samme omfang som herhjemme fulgt med væksten, hvilket især skyldes, at svenske virksomheder i endnu større omfang har flyttet produktionen ud af landet. Da arbejdsmarkedet er noget stivere end det danske (der i resten af Europa er kendt som modellen for et »flexicurity«-system) – især pga. en lovgivning om SIFU-princippet (sidst ind, først ud) – har dette medført en ungdomsarbejdsløshed i størrelsesordenen 15 procent. Her lover Reinfelds alliance mellem Moderaterne, Centern, Kristdemokraterne og Folkpartiet en jobgaranti for unge – der skal skaffe dem i arbejde inden 50 dage. Samtidigt har valgkampen været et ideologisk opgør, hvor regeringen beskyldes for at skjule de unge arbejdsløse i forskellige »ordninger« i stedet for at skaffe dem »rigtigt arbejde«.

Lav profil på skatten

Ellers har »hitlisten« over valgets temaer ifølge en opinionsundersøgelse været: 1. Arbejdsløshed & beskæftigelse 2. Sundhedsvæsenet 3. Uddannelse & skole 4. Ældreomsorg 5. Familiepolitik & børnepasning 6. Miljø 7. Skat 8. Nationaløkonomi & vækst 9. Indvandring og flygtninge 10. Ligestilling.

Dette illustrerer at valgkampen er foregået på den socialdemokratiske banehalvdel. Det sætter også den fejl, som moderaternes statsministerkandidat kom til at begå ved sidste valg i relief, hvor han ikke kunne åbne munden uden at tale om skattelettelser – lidt som de Konservative og nogle venstrefolk for tiden herhjemme. Tidligere i valgkampen – der i det velordnede svenske samfund traditionen tro, har været i knaphalvandet år – blev et krav om afskaffelse af ejendomsskatterne kørt kraftigt frem fra de borgerlige. Men

da venstresiden parerede med et løfte om et skattestop på dette område, døde dette spørgsmål lige så stille.

Specielt set med danske øjne er det bemærkelsesværdigt, at indvandrers- og flygtningepolitik har så beskeden interesse hos de svenske vælgere. Ikke mindst da rigsdagen i maj gjorde det lettere for flygtninge med opholdstilladelse at få familiesammenføring. Dette indebærer at Migrationsverket spør, at mens 25.000 søgte asyl i Sverige i fjor, så vil tallet næste år blive op mod 30.000 især fra Irak og Somalia. Denne nedprioritering af emnet kan næsten kun forklares med, at de etablerede partier, som er de eneste, der får reel adgang til massemedierne, bevidst har fravalgt dette tema.

De små partier uden chancer

Denne manglende adgang til medierne sammenholdt med den tilsyneladende beskeden interesse for ligestillingsspørgsmålet, kan også forklare hvorfor Gudrun Schymans Feministisk Initiativ sammen med det EU-skeptiske parti, der opstod ud af den succesfulde kampagne mod Sveriges tilslutning til euroen – og for den sags skyld det stærkt højreorienterede Sverigedemokraterne – ser ud til at være fuldstændig uden chance for at klare 4 procent spærregrænsen.

At det således er to centrumsblokke, der kæmper om de mellem 20 og 25 procent af vælgerne, der relativt sent bestemmer sig for, hvem de stemmer på, har forskellige konsekvenser.

Personfnidder og skandaler

Det er bemærkelsesværdigt, hvor meget en valgkamp med et så beskeden politisk indhold kommer til at ligne mudderkastningen i en amerikansk præsidentvalgkamp. For godt et halvt år siden blev det afsløret, at en systematisk smædekampagne på internettet med allehånde beskyldninger mod Reinfeld, var blevet udsendt fra

det socialdemokratiske partihovedkvarter. For ganske nyligt har der været den såkaldte »Vasa-gate«, hvor socialdemokraterne kunne afsløre at ledende partifunktionærer i Folkpartiet havde hacket sig ind i socialdemokraternes interne partifora på nettet og benyttet disse oplysninger i valgkampen.

Det har også som konsekvens, at vælgerne forholder sig meget til de fodfejl, som regeringen har begået. I løbet af sommeren blev en departementschef ofret pga. af en kommissionsrapport om den svenske håndtering af tsunamikatastrofen i Thailand – en håndtering, der i øvrigt ikke adskilte sig specielt fra den danske. Samme »danske« håndtering havde i øvrigt tidligere kostet den daværende udenrigsministers politiske liv.

Endelig kan statsminister Göran Persson, der ligesom Reinfeld er en pragmatiker med rødder i svensk kommunalpolitik, godt fremstå en smule »metalltræt«. Hans første kronprinsesse til posten som partileder og statsminister, Mona Sahlin røg i sin tid af banen pga. en skandale om misbrug af ministerielle kreditkort. Den sidste – Anna Lind – blev som bekendt myrdet på en shoppingtur i det centrale Stockholm. Så spørgsmålet har for nogle vælgere nok også været, hvorvidt Göran i modsat fald ville have fortsat hele valgperioden ud.

En svensk Brixtofte?

Derimod er det faktisk lykkedes Fredrik Reinfeld at få sammentømret et ganske troværdigt borgerligt alternativ. En af de mere spændende ting ved ham er imidlertid, at hustruen Filippa siden 2005 har været borgmester i Täby, en 60.000 indbyggers forstad til Stockholm. I modsætning til det borgerlige valgmanifest, har hun nemlig der privatiseret, hvad der overhovedet privatiseres kunne. Hvis Täby bliver udsat for Farum-lignende problemer, ville det næppe være lige så let for Fredrik at slippe uden om, som det lykkedes Fog at undsige sin gamle makker, Peter Brixtofte.

Socialistiske principper under pres i Italien

Den 27. juli i år stemte det Enhedsliste-lignende parti Rifondazione Comunista, som sidder i Italiens Prodi-ledede regering, for landets fortsatte militære tilstedeværelse i Afghanistan.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG.

Kan socialister, internationalister og revolutionære stemme for at sende NATO-tropper til Afghanistan? Det umiddelbare svar fra de fleste vil være Nej.

Ikke mindst i dag, hvor det er tydeligere end nogensinde, at NATO ikke er i Afghanistan hverken for at bevare eller for at skabe fred. NATO-tropperne fører krig, og denne krig indgår i det samlede USA-styrede og NATO-støttede forsøg på at etablere den totale kontrol over regionen. På linje med Irak-krigen, truslerne mod Iran og opbakningen bag Israels krigsforbrydelser i Libanon og undertrykkelse af palæstinenserne.

Alligevel stemte ikke alene det Enhedsliste-lignende parti Rifondazione for fortsat italiensk militær tilstedeværelse i Afghanistan i parlamentet i sommer. Det gjorde også partiets venstrefløj, Kritisk Venstre, herunder flere medlemmer af Fjerde Internationale i Italien.

Begivenheden illustrerer den udvikling, som brede antikapitalistiske partier kan komme ind i, når de bliver tungen på vægtskålen og lokkes med politisk indflydelse. Og den er et eksempel på de svære valg, revolutionære kan blive stillet over for i denne periode, hvor det er muligt at blive valgt som revolutionær til parlamen-

tet, men hvor der ikke er en magtfuld massebevægelse bag revolutionære krav.

Bertinottis kovending

Rifondazione har en anden forhistorie end Enhedslisten. Partiet er udsprunget af det oprindelige store og betydningsfulde italienske kommunistparti, som for cirka 15 år siden ændrede navn og åbnede op for flere andre venstrefløjsgrupper, herunder Fjerde Internationales organisation.

Siden har det været ude for flere splittelser, hvor forskellige højrefløje er gået. Hver gang over spørgsmålet, om partiet skulle søge tæt koalition med reformistiske og centrum-liberale partier, og om man skulle støtte den slags regeringer.

I en periode udviklede partiet sig hastigt mod venstre og orienterede sig mod de sociale bevægelser og ikke mindst den meget aktive anti-globaliseringsbevægelse. Men efter et nederlag i en folkeafstemning om et af bevægelsernes sociale krav, vendte partileder Bertinotti rundt på en tallerken og fik flertallet i ledelsen med på en kurs, hvor man lod sig indlemme i en samlet opposition til Berlusconi bag tidligere EU-kommissionsformand Roman Prodi.

Oppositionen vandt med hiv og sving valget i foråret, og Rifondazione blev regeringsparti bag en ikke

engang reformistisk, men socialliberal politik.

To stemmer på vægtskålen

Kritisk Venstre og andre har advaret, argumenteret og protesteret mod denne udvikling i partiet. De stemte imod ved enhver lejlighed, fremlagde alternative perspektiver og organiserede omkring det. Men flertallet har fulgt Bertinotti, bl.a. fordi det har fremstået som den eneste realistiske mulighed for at slippe af med Berlusconi.

Ved valget, der bragte Prodi-koalitionen til magten, fik også venstrefløjen valgt repræsentanter ind. I underhuset har koalitionen et solidt flertal, men i overhuset – senatet – er flertallet kun på to, og Kritisk Venstre har to af Rifondationes mandater.

Det betød, at de var tungen på vægtskålen, da Prodi stillede sit forslag om at forlænge de italienske soldaters tilstedeværelse i Afghanistan. Ikke fordi Berlusconi og resten af højrefløjen er imod, men fordi de så muligheden for at vælte regeringen og derfor ikke stemte for.

Omvendt gjorde Prodi Afghanistan-afstemningen til et tillidsvotum og truede med at gå af, hvis ikke han vandt den.

Dermed stod venstrefløjen i alvorlige problemer. Den er utvetydigt imod krigen i Afghanistan. Den havde aldrig lagt skjul på det, men tværtimod aktivt deltaget i antikrigsbevægelsen.

Men for det store flertal af den italienske arbejderklasse og andre progressive var det altafgørende, at Berlusconi ikke fik lov at komme tilbage

til magten. Og kun få måneder efter Prodis tiltræden havde han endnu ikke skuffet store dele af sine vælgere med sin økonomiske og sociale politik.

Loyalitet over for vælgerne

I dette dilemma valgte Kritisk Venstres to medlemmer af senatet efter en omfattende diskussion i fraktionen og i anti-krigsbevægelsen at stemme for krigsdeltagelsen. Men under stor medie-opmærksomhed erklærede de, at de kun gjorde det for at give Rifondazione en frist og en mulighed for at ændre kurs, og at de under ingen omstændigheder ville stemme for, når mandatet evt. skal forlænges igen om et halvt år.

I en tale i senatet sagde Franco Turigliatto fra Kritiske Venstre og medlem af Fjerde Internationale bl.a.:

»Jeg vil stemme for tillidserklæringen af en eneste grund: af loyalitet over for de vælgere, der har stemt højrefløjen ud og sikrede, at denne regering blev dannet; af loyalitet over for de arbejdere, som i de forløbne uger har bedt om ikke at vælte denne regering, og som har bedt mig om at give dem mulighed for fortsat at vurdere denne regerings handlinger i de kommende måneder.«

Herefter gav han en hård kritik af den italienske deltagelse i krigen.

F.eks. sagde han:

»Hvordan kan vi undgå at indse, at vores soldater bliver betragtede som en besættelsesmagt lige som de andre militære styrker, der deltager i en krig med en tragisk status for civile ofre på 97 procent af samtlige døde i krigen.«

Franco Turigliatto sagde, at han

opfattede tillidsafstemningen som afpresning og fastslog, at næste gang stemmer han nej, også hvis Prodi kombinerer Afghanistan-spørgsmålet med en tillidsafstemning.

Han sluttede med at henvise til de antikrigs-initiativer, der foregår i Italien og sagde.

»Vi er med i alle disse aktiviteter for at opbygge de stærkeste mulige antikrigs-kræfter inden næste afstemning. Det vil vi gøre på et klart og gennemsigtigt grundlag. Vi vil gøre det uden at lade os afpresse yderligere. Vi vil gøre det i fredens og den politiske konsekvens' navn, vel vidende at vi kun er en del af bevægelsen, men en nødvendig del.«

Principper ikke tilstrækkelige

Kritisk Venstres situation er et eksempel på de dilemmaer og svære taktiske valg, revolutionære i parlamentet kan komme til at stå over for – uanset om de er en del af et konsekvent revolutionært parti eller af et bredere parti med en ledelse, der tilpasser sig det politiske establishment.

I sådan en situation er klare principper som modstand mod imperialistisk krig og afvisning af at tage ansvar for borgerlig økonomisk politik vigtige, men ikke tilstrækkelige.

Det er også vigtigt at vurdere, om ens handlinger vil svække eller styrke bevægelsen uden for parlamentet. Vil de fremme en politisk radikalisering, eller vil de skubbe endnu flere i armene på højrefløjen eller på tilpasnings-politikerne. Vil det splitte det socialistiske parti og isolere venstrefløjen men en lille minoritet og overlade resten til højrefløjsledelsen?

Det er disse overvejelser, venstrefløjen i Rifondazione har gjort. Det er den slags overvejelser, der har fået dem til at stemme, som de gjorde, markere deres holdninger, som de gjorde, og fremsætte de klare advarsler til Prodi og Bertinotti, som de gjorde.

Vores opgaver

Som revolutionære og socialister i Danmark er det ikke vores første opgave at dømme, om de har truffet det rigtige taktiske valg. Det har vi ikke nødvendigvis forudsætningerne for.

Vores opgave er først og fremmest at arbejde for at standse dansk deltagelse i Afghanistan.

Dernæst skal vi støtte Rifondationes venstrefløj i den politiske kamp i partiet, sådan som Enhedslistens forretningsudvalg gjorde med et åbent brev til Bertinotti, der opfordrede ham og partiet til at stemme imod.

For det tredje skal vi udveksle erfaringer og diskutere med venstrefløjen i Italien. Det kan også indebære, at vi giver udtryk for vores kritik af de valg, de har truffet, på det grundlag, vi nu har for at bedømme det. Sådan diskuterer vi i Fjerde Internationale, og hvis højrekursen i Rifondazione fortsætter, må Enhedslisten på et tidspunkt søge direkte kontakte med venstrefløjen i partiet og ikke kun fastholde forbindelser til partiledelsen.

Endelig må venstrefløjen følge og analysere situationen i Italien, så vi er bedst muligt rustet, når vi i Danmark udsættes for samme typer politisk pres og står over tilsvarende svære taktiske valg.

2. september 2006

Du kan få ugens kommentar
fra SAP's forretningsudvalg i din mailbox
ved at sende en mail til sap@sap-fi.dk

Den radikale venstre fløj i dyb krise

En absurd politisk skandale har ført til splittelse af samlingspartiet Scottish Socialist Party (SSP). Én mands ego fik de politiske spændinger til at eksplodere.

AF NINA ANDERSEN

»En sejr for mandschauvinisme«. Sådan bliver hele affæren benævnt i The Guardian den 8. august 2006. Forud er gået to års opslidende interne kampe i SSP. Kampe der delvist er blevet ført i det offentlige rum,

hvor medierne beredvilligt har stillet spalteplads til rådighed. En historie i tabloidavisen News of The World i 2004 om parlamentsmedlemmet Tommy Sheridans privatliv, førte til den værste krise i SSP's historie (se boks 1). Beskyldninger om klasseforrædderi, stalinistiske metoder, seksisme, løgn, konspirationer og magtmisbrug har fløjet gennem luften. Til tabloidpressens og de borgerliges store fornøjelse – og arbejderklassens store tragedie.

Splittelsen politisk og uundgåelig

Sheridan, der i manges øjne har været den uofficielle leder af SSP, valgte i august at bryde med partiet og stiftede på en forsamling den 3. september organisationen »Solidarity – Scottish Socialist Movement«. Med ham fulgte et par ledende kammerater og enkeltpersoner fra SSP samt fraktionerne Socialist Workers Party (SWP) og Committee for a Workers International (CWI).

Jim Jepps fra en gruppe af uafhængige venstreorienterede i England, deltog i både Sheridans forsamling og i en SSP forsamling, der blev afholdt dagen før. Han mener at splittelsen var uundgåelig: »(...) den nuværende situation taget i betragtning, så var en splittelse det bedste for begge sider i konflikten. Der er ikke noget som helst perspektiv i at de to grupper skulle genforenes i en samlet socialistisk organisation – i det mindste ikke foreløbig, (...) det

bedste vi kan håbe på er en »fornuftig skilsmisse«, hvis det er muligt efter så meget mudderkastning fra begge sider.«¹

Murray Smith, medlem af Fjerde Internationale og tidligere international koordinator for SSP, nu bosat i Amsterdam, bakker dette synspunkt op. »Efter min mening var det uundgåeligt, da først Sheridan under retssagen valgte at opfinde en konspiration der involverede næsten hele SSP's ledelse, og beskyldte dem for at lyve i retten«. Men selvom splittelsen var et direkte resultat af begivenhederne under Sheridan-sagen, så er den også et udtryk for afgørende politiske forskelle. De forskelle kommer til udtryk dels i Solidarity og SSP's programmer, og dels i en analyse af, hvem der fulgte Sheridan, og hvem der blev i SSP.

Fjerde Internationales kammerater splittet

»Hvad angår Fjerde Internationales (FI's) kammerater i Skotland, ser det ikke for godt ud. Der var kun fire, og tre af dem gik med Sheridan. Den britiske sektion af FI, [International Socialist Group (ISG), red.] har bakket stærkt op om SSP (...) så vejene har altså skiltes for vores kammerater« siger Murray. ISG argumenterer for vigtigheden af at holde sammen på SSP: »Det er essentielt at SSP overlever denne krise som en samlet organisation, eftersom dets undergang vil blive et hårdt slag for venstre-

FORKORTELSER

SSP: Scottish Socialist Party – et enhedsparti svarende til Enhedslisten
SSY: Scottish Socialist Youth – deres relation til SSP svarer til forholdet mellem SUF og Enhedslisten
SWP: Socialist Workers Party – svarer til Internationale Socialistertendensen i Danmark
CWI: Committee for a Workers International
RESPECT – The Unity Coalition: En engelsk socialistisk græsrodsorganisation, koncentreret omkring antikrigsbevægelsen og antiracistisk arbejde. SWP er central i RESPECT
Socialist Resistance: En engelsk marxistisk avis knyttet til antikrigsbevægelsen og RESPECT
ISG: International Socialist Group – FI's britiske sektion
Solidarity-SSM: Scottish Socialist Movement – Sheridans nye organisation.
NotW: News of the World – en tabloidavis ejet af Rupert Murdoch, også kaldet Murdoch imperiet, eftersom adskillige medier i Storbritannien ejes af Murdoch.

SKANDALEN DER SPLITTEDE SSP

I 2004 bringer The News of the World (NotW) en forsidehistorie om en unavn-given, gift MP's besøg i en sexklub. SSP's parlamentsmedlem, Tommy Sheridan, indrømmer på et møde i partiets forretningsudvalg (FU), at han er den unavngivne MP. NotW følger op på histo-rien med beskyldninger om affærer. Eks-traordinære FU møder indkaldes, og da Sheridan erklærer, at han vil nægte alle beskyldninger offentligt (dvs. lyve), bliver han bedt om at træde tilbage fra sin le-dende post. Ikke fordi han har været sin kone utro (det må være hans egen sag) men fordi han vil lyve offentligt. Sheridan træder tilbage og lægger sag an mod NotW for injurier.

2006: Under forberedelserne til rets-sagen, bliver SSP's ledelse pålagt at udlevere de fortrolighedsstemplede pro-

tokoller fra FU møderne. De nægter, og Alan McCombes, der har protokollerne i sin varetægt, bliver fængslet for at mod-arbejde retten. SSP's ledelse beder She-ridan om at frafalde sagen mod NotW. Sheridan afviser og får i stedet fabrikeret falske protokoller, der udleveres til retten. I et åbent brev sendt til medierne, beskyl-der han ledende SSP medlemmer for komplot imod ham. SSP's ledelse indle-verer de oprindelige protokoller, og Alan McCombes løslades. Den 4. august vin-der Sheridan sagen, og anklager ledende SSP medlemmer for at føre personlig kampagne mod ham, fordi de nægtede at lyve til hans fordel i retten.¹

Oplysningerne om sagsforløbet byg-ger udelukkende på SSP's fremstilling, eftersom hverken Sheridan eller hans støtter har lavet en samlet fremstilling af

sagsforløbet. F.eks. forholder de sig ikke til, hvad der blev sagt på det FU møde, som de omstridte protokoller stammer fra (og hvor Sheridan angiveligt skulle have indrømmet at NotW havde ret i deres beskyldninger). De mener, at mø-det aldrig skulle have været indkaldt, og anklager SSP's ledelse for at have ført referatet »i hemmelighed«. I følge SSP er det dog helt almindelig praksis, at der fø-res referat af alle FU møder. Referenten var synlig for alle og referatet blev for-trolighedsstempled på det efterfølgende FU møde, efter en afstemning hvor også Sheridan var til stede.

Note

¹ »No secrets – no lies:

The truth behind two turbulent years in the SSP«. www.scottishsocialistparty.org

fløjen og den bredere bevægelse på europæisk plan.«²

Den tendens inden for SSP, hvis politik ligger tættest på FI's linje, United Left, har også valgt at bakke 100 procent op om ledelsen i SSP un-der hele skandalen, og bliver i SSP for at opbygge partiet på ny. Fremtiden for FI i Skotland tegner ifølge Mur-ray forholdsvis lyst: »Den gode nyhed er, at mange i SSP, især i The United Left, er meget positivt stemt over-for FI. Og otte medlemmer af Scot-tish Socialist Youth (SSY) deltog i FI's ungdomslejr i år, og deres evaluering er meget positiv.« SSY har deltaget i ungdomslejrene de sidste 3 år, og for hvert år er deres delegation vokset.

Beskyldninger om klasseforræderi

SWP (der svarer til Internationale Socialister i Danmark) har på trods af tidligere politiske uenigheder med Sheridan, valgt at følge med ham. De begrundet splittelsen med velkendt svulstig retorik, og beskylder le-dende medlemmer i SSP, som afviste

at lyve i retten til fordel for Tommy Sheridan, for klasseforræderi. »Frem for at støtte Sheridan, dannede le-dende medlemmer af SSP front med News of the World. Disse personer blev dermed politiske skruebrækkere i manges øjne. De havde tydeligvis ikke forstået retssagens karakter af klassekamp.«³ Eftersom News of the World ejes af Rupert Murdoch (den engelske mediebranches pendant til Berlusconi), opstiller SWP den sort-hvide modsætning: hvis du ikke støtter Sheridan, er du allieret med klassefjenden Murdoch. En taler på Solidarity's rally udtrykte det på bed-ste Bush-maner »du er enten en del af problemet eller en del af løsnin-gen. Der er ingen gråzoner«⁴.

At retssagen mod News of the World skulle være en del af klasse-kampen, afviser United Left blankt: »At foreslå, at en falsk kampagne for at beskytte et hemmeligt liv, på no-gen måde er en del af klassekampen, er komplet nonsens. Det er tilmed en fornærmelse mod selve den sociali-stiske kamps integritet.«⁵

Perspektiverne for Solidarity

Ifølge SWP er der ingen grænser for, hvor langt Solidarity kan nå. Åb-ningsrallyet for det nye parti tiltrak betydeligt flere deltagere end SSP's rally samme sted dagen før. Og SWP påstår, at Solidarity allerede har fået tilsagn om støtte fra mange aktive i antikrigsbevægelsen, muslimske or-ganisationer, diverse progressive fag-foreninger og mange uorganiserede aktivister.

Socialist Resistance, en engelsk marxistisk avis, er dog ikke helt li-geså optimistiske på det nye partis vegne: »Det vil være en alliance el-ler en bevægelse snarere end et parti, mellem Sheridan og SWP – ikke ulig alliancen mellem George Galloway og SWP, som udgør fundamentet for RESPECT (i England, red.). Det vil være et kæmpe tilbageskridt fra den demokratiske enhed omkring hvil-ken SSP blev bygget. Der vil sand-synligvis også være skarpe gnidnin-ger mellem dets hovedbestanddele. SWP har tidligere anset Sheridan for at være nationalist (...) og CWI vil

være i en ubekvem situation i denne alliance på grund af deres fjendtlige forhold til SWP i England og Wales (...). De anser Sheridan for at være ultra-nationalist og en parlamentarisk reformist. Dette er alle spændinger som kunne rummes inden for SSP (...)⁶

Klassekamp eller kønskamp?

SSP aktivist og vidne under Sheridan sagen, Catriona Grant, citeres i The Guardian for denne karakteristik af Sheridan-affæren: »Folk er nødt til at forstå, at denne sag var en kamp mellem mænd og kvinder. Det handlede ikke om klasse, men om køn.«⁷ Hun beskylder Sheridan og hans støtter for at have opført sig sexistisk og truende overfor kvindelige kammerater både før og under retssagen. Om kønsperspektivet siger Murray: »Jeg mener, at det er et problem, at en repræsentant for et parti, som bekæmper kvindeundertrykkelse, gør brug af prostituerede. Og den måde, han [Sheridan i retssalen, red.] forhørte kvinder, med hvem han havde haft forhold, og forsøgte at ydmyge dem, er uacceptabel.« Andre, blandt andet SWP, mener at sagen udelukkende handlede om en socialistisk kamp mod Murdoch imperiet, og afviser kønskamp-forståelsen med, at Sheridan i 2002-2003 støttede et forslag om kønskvotering⁸.

Netop diskussionen om kønskvotering har ifølge flere kilder delt partiet. »Der var en skarp debat i 2002-3, kendt som 50-50 debatten, på spørgsmålet om repræsentation af kvinder og mænd i ledelsesorganer og på valglisten. Fortalerne for kønskvotering vandt, men mindretallet har aldrig for alvor accepteret det,« forklarer Murray.

Sheridan selv skriver i et åbent brev til SSP den 28. maj 2006: »Vi er et klassebaseret parti. Ikke en kønsfikseret snakkeklub. Vores socialistiske principper og klasseidentitet definerer os først.«

Det nye parti, som Sheridan har stiftet med opbakning fra SWP og

CWI, nævner da heller ikke ligestilling eller selvorganisering med ét ord i deres politiske program.⁹ Hvorimod SSP har en selvorganiseret kvindegruppe og har vedtaget resolutioner om både kvinder og homoseksuelles rettigheder i 2003.¹⁰ United Left fremhæver også ligestilling mellem køn og selvorganisering som to af deres primære prioriteringer. Og for de unge kammerater i Scottish Socialist Youth er netop disse områder centrale i det politiske program.

Fremtiden for SSP

Hvilke konsekvenser får splittelsen i Skotland i det lange perspektiv? Foreløbig har det ikke haft konsekvenser for SSP's styrke i parlamentet. De står ifølge meningsmålinger til at bevare de 6 procent af stemmerne, som de fik ved valget i 2003. Om SSP's fremtid siger Murray: »splittelsen er helt klart et tilbageskridt for den socialistiske bevægelse i Skotland. Men der er bestemt muligheder for at bruge splittelsen til at relancere partiet og udvikle nye ideer. SSP har beholdt de fleste af kadrerne og de erfarne aktivister, det meste af ledelsen, og praktisk talt hele ungdommen. Og partiet er rodfæstet i arbejderklasseområderne i Midtskotland. Dem, der har fulgt Sheridan, er fra Nord og Syd og ikke fra det afgørende midterbælte (Glasgow-Edinburgh). Diskussionerne til SSP's kongres i oktober drejer sig ikke blot om at bekræfte partiets program og værdier, men om at tage en kritisk revision af, hvordan tingene kan forbedres.« Netop viljen til at reflektere over og udvikle egen praksis og principper, fremhæver den engelske observatør Jim Jepps som SSP's virkelige styrke. Efter at have overværet begge partiers rally'er, konstaterer han, at »Solidarity har helt tydeligt til hensigt at reproducere venstrefløjens traditionelle strukturer, og der var ingen diskussion af, hvordan et radikalt og alternativt parti kunne organiseres anderledes. Det skulle bare være »større«. En stor del af SSP's

rally var en diskussion af ideer, nye teknikker, deltagende demokrati og ansvarlighed. (...) SSP talte om at involvere unge og uerfarne aktivister, og hvordan de alle skulle tage del i ledelsen. Solidarity talte om, hvordan medlemmerne skulle følge ledelsen, uanset hvilken retning den dikterede.« Op til SSP's rally den 2. september vedtog de unge i SSY følgende udtalelse: »[Sheridan] er i gang med at opbygge noget, han selv kan bestemme over, og splitter den socialistiske bevægelse i processen. Men SSP er her stadig. Det er det eneste parti i Skotland, som kæmper for arbejderklassen med ærlighed og integritet, i stedet for at bygge sin politik på berømmetheds løgne. SSP har mere end nogensinde brug for SSY i kampen for sandhed og socialisme. Det er det eneste reelle alternativ, og vi må bakke op om det.«

Noter

¹ »Love in a cold climate: Scottish Socialists go their separate ways« Fra www.socialistunitynetwork.co.uk

² »ISG statement on the crisis in the SSP«. Statement by ISG Political Committee 29.9.06. Fra www.internationalciewponnit.org

³ »The Scottish Socialist Party: this is a key battle for the future of the left.« Fra www.socialistworker.co.uk

⁴ »Love in a cold climate: Scottish Socialists go their separate ways« Fra www.socialistunitynetwork.co.uk

⁵ »SSP United-Left statement in response to Tommy Sheridan's defamation case«, 04/08/06. Fra www.internationalviewpoint.org

⁶ »SSP is split by Sheridan«. Fra www.internationalviewpoint.org

⁷ »A win for machismo«, The Guardian, 08.08.06

⁸ »This was in no way a win for machismo«, The Guardian, 10.08.06

⁹ www.solidarityscotland.org

¹⁰ www.scottishsocialistparty.org

POLEN

Protest imod totalt abortforbud

Polen har en af verdens strammeste abortlovgivninger. Abort er kun tilladt, hvis kvindens liv og helbred er truet, hvis der er risiko for at fostret er alvorligt skadet eller hvis graviditeten er et resultat af en voldtægt.

Alligevel er der nu et politisk initiativ i gang for at fjerne disse få undtagelser fra loven. Polens vice-premierminister, Roman Giertych vil arbejde for at indarbejde et totalt abortforbud i forfatningen.

Roman Giertych er også undervisningsminister og leder af partiet LPR. Han opfordrede for nylig alle parlamentsmedlemmer til at støtte en ændring af forfatningens artikel 38. Denne artikel garanterer lovens beskyttelse af alle menneskeliv. Forslaget er at tilføje en sætning til artikel 38, der siger at denne beskyttelse af liv gælder fra undfangelsesøjeblikket.

Denne forfatningsmæssige beskyttelse af det ufødte liv skulle være et led i virkeliggørelsen af den afdøde pave Johannes Paul den 2.'s testament. Giertych har endvidere sammenlignet abortrettigheder med Holocaust.

Forslaget vil komme til afstemning i parlamentet inden for den nærmeste fremtid. Giertych har allerede sikret sig støtte fra 2. vicepremierminister Andrzej Lepper og hans parti Selvforsvar (Samoobrona). Hermed er det afgørende, hvilken stilling det tredje parti i regeringen, Lov og Orden (PiS), tager til forslaget. Partiets stilling til en forfatningsændring er endnu uafklaret. Men det fremtrædende medlem Marek Jurek har udtalt sin støtte til, at forfatningen bør indeholde en sådan beskyttelse af det ufødte liv.

Partiet LPR er kendt som nationali-

stisk og fundamentalistisk. Maciej Giertych, europaparlamentsmedlem og far til Roman Giertych arrangerede sidste år en anti-abort udstilling i europaparlamentsbygningen i Strasbourg.

Den polske Sammenslutning for Kvinder og Familieplanlægning har organiseret en underskriftindsamling til protest imod forslaget om totalt abortforbud i Polen.

www.federa.org.pl/signatures

PAKISTAN

Sejr til strejkende tekstilarbejdere

15.000 tekstilarbejdere i byen Gojra har vundet en overvældende sejr efter 39 dages strejke. På et syv timer langt møde mellem arbejderne repræsentanter, ejerne af væverierne og repræsentanter for myndighederne blev det besluttet at hæve arbejderne løn fra 97 rupees til 160 rupees om dagen. Det svarer til en stigning fra 1,61 til 2,66 dollars.

Tekstilarbejdernes lønninger har ikke været reguleret de seneste 18 år

Samtidig blev det besluttet, at alle tekstilfabrikkerne skal registreres af myndighederne. Arbejderne vil få visse sociale goder. F.eks. skal der opføres et offentligt sygehus i området.

Gojra, som ligger 40 kilometer fra Faisalabad, er hovedbyen for Pakistans tekstilindustri. Her beskæftiges 20.000 arbejdere.

Sejren har ikke været uden ofre for

arbejderne. 28 arbejdere måtte tilbringe længere tid i fængsel

De strejkende arbejdere var ved flere lejligheder udsat for angreb fra gangstere betalt af de lokale fabriksejere. Det lokale politi nægtede at gribe ind, men tog i stedet flere arbejdere i en dags arrest uden at rejse nogle konkrete sigtelser

En delegation af menneskerettighedsaktivister besøgte byen den 11. august og mødtes med de lokale myndigheder for at protestere over volden. Samtidig var der en omfattende solidaritetskampagne til fordel for de strejkende.

www.internationalviewpoint.org/sps.php?article1105

COLOMBIA

Politi angriber fagforeningskontor

Ved middagstid, den 3. august blev et kontor i Bogota, tilhørende det colombianske fagforbund Sinaltrainal angrebet af uniformerede mænd. Mændene identificerede sig som tilhørende Columbias politi. De erklærede, at angrebet var en lovlig »præventiv operationen«, der havde til formål at sikre lov og orden i forbindelse med starten på Præsident Uribes anden periode ved magten den 7. august.

Aktionen havde tydeligvis til formål at lukke munden på regeringens kritikere.

Præsidenten for Sinaltrainal Luis Javier Correa Suarez protesterer overfor regeringen og udtaler: »Vi kræver, at myndighederne forklarer, hvorfor de bliver ved med at angribe og prøver at diskreditere Sinaltrainal og vores medlemmer«.

Han opfordrer til at vise sin solidaritet og protestere overfor Colombias regering.

www.solidarity-us.org/node/94

VALG UDEN ALTERNATIVER

Valget den 30. juli i Den Demokratiske Republik Congo (DRC)
var de første valg i landet i mere end fire årtier.

AF LEO ZEILIG

I første runde fik den nuværende præsident Joseph Kabila 45 procent af stemmerne, mens hans nærmeste rival, Jean-Pierre Bemba fik 20 procent. Eftersom Kabila ikke opnåede en absolut flertal, går de to nu videre til anden valgrunde, som finder sted den 29. oktober.

Billeder fra valget viste begejstrede mennesker, som stod i kø for at stemme for første gang i deres liv. Men for de fleste congolesere gav valget ikke noget reelt alternativ. Tvært imod har perioden frem til valget været præget af en ny bølge af udplyndring.

Aftalen mellem regeringen, forskellige oprørsgrupper og den politiske opposition, som blev underskrevet i slutningen af 2003 i Sydafrika, banede vej for en National Overgangsregering. Men kamphandlingerne fortsatte alligevel. International Rescue Committee skønnede, at borgerkrigen har kostet omkring 3,8 mio. mennesker livet fra krigens start i 1998 til slutningen af april 2004.

Mineselskaber i alliance med oprørsgrupper

Fredssignalet fra overgangsregeringen motiverede nogle multinationale firmaer til at vende tilbage til de områder, som de for en tid havde været afskåret fra. Nu blev der taget initiativ til at få genåbnet guldminer og

påbegynde olieudvinding, især i den nordøstlige del af landet.

Et af de mest ivrige firmaer var AngloGold Ashanti, en filial af det gigantiske mineselskab AngloAmerican. AngloGold Ashanti havde en tæt forbindelse til oprørsgruppen Front Nationaliste Ingrationiste (FNI), som hjalp selskabet med at få adgang til guldreserverne omkring byen Mongbwalu i nordøst. Selskabet ydede til gengæld finansiell og logistisk støtte til FNI.

Selv om AngloGold Ashanti allerede i 1996 havde erhvervet en koncession til guldudvinding, var det først i 2003, at selskabet kunne starte udvindingen for alvor. Da overgangsregeringen var etableret i Kinshasa, blev området anset for tilgængeligt.

Ifølge den amerikanske Human Rights Watch forklarede Charles Carter fra AngloGold Ashanti det således: »Selv om det åbenlyst er et hårdt miljø lige nu, så ser vi frem til en optimal udnyttelse af vores værdier i Congo, og vi forudser en vækst, der kan blive imponerende stor.«

Med underskrivelsen af fredsaftalen forsøgte centralregeringen at opnå kontrol over landets ressourcer. Regeringen underskrev en aftale om olieudvinding på den congolesiske side af Semliki-dalen med det canadisk-britiske Heritage Oil Company. Selskabet hævdede, at dette område havde potentiale til at blive en olieresource i verdensklasse. I marts

2003 lovede selskabet at starte udvinding, men pga. den politiske turbulens i landet tog man kontakt til lokale høvdinge. En af disse, Kahwe af Mandro – som kæmpede for at overtage kontrol med regionshovedstaden Bunia fra den rivaliserende oprørsgruppe Union des Patriots Congolais (UPC) – forklarede i februar 2003: »Jeg er blevet kontaktet af de canadiske oliefolk, som kom og besøgte mig. Jeg fortalte dem, at de kunne først starte med at arbejde i Ituri, når jeg havde erobret Bunia fra UPC.«

Oprørsledere indrulleres i hæren

Den anden væsentlige udvikling, som fulgte i kølvandet på fredsaftalen i 2003, var lige så forudsigelig. Oprørsledere, som havde været ansvarlige for en lang række masse- drab, blev indrullet i hæren..

Det gælder fx Bemba, som udfordrer den nuværende præsident i valget. Han er en stor forretningsmand inden for mobiltelefoner – og et produkt af de globale kræfter, som arbejdede i kulissen i løbet af krigen. Hans oprørsgruppe, Mouvement de Liberation Congolais (MLC), opstod i krigens første to år. Bemba var ikke et direkte produkt af guerillakampen, men avancerede i starten af 2001 via en regional medspiller – Uganda – i kraft af sine forretningsforbindelser og organisatoriske evner. En kommentator forklarede,

at »takket være hans voksende ry for at opnå resultater, blev han valgt af Uganda til at stå i spidsen for paraply-organisationen.«

Grupper som MLC kom i indbyrdes kamp om kontrollen og adgangen til nineraler. Disse mineraler blev derefter eksporteret gennem Rwanda eller Uganda og opkøbt af vestlige multinationale. Den relative ro i perioden frem til valget betyder, at de multinationale selskaber har optrappet deres engagement i landet.

EU: Tropper og kommercielle interesser

Vestens seneste interesse i demokratiske forhold i Congo er udelukkende blevet styret af ønsket om sikker adgang til landets rigdomme. I marts besluttede EU at sende en multinational styrke for at overvåge valget. Officielt var formålet at sikre en problemfri afvikling af valget, men den tyske forsvarsminister udtrykte det egentlige formål ganske klart: Den europæiske industri »ville drage fordel af stabilitet i en region fuld af råvarer«.

Imidlertid glemte EU at konsultere den Afrikanske Union og DRK. Congolesiske medier anklagede Vesten for indblanding og gjorde klart, at uden en invitation ville EU-styrken blive opfattet som en besættelse. Vestlig intervention var i den ene eller anden form en hjørnesteen i krigen siden 1998.

FN's Ekspertpanel om Illegal Udnyttelse af Naturressourcer og Andre Former for Rigdomme i Congo i 2002 var entydig i sine konklusioner. Rapporten viste, hvordan udnyttelsen af mineraler finansierede oprørsgrupper. En konklusion var, at »udenlandske firmaer er parate til at lave forretninger uden hensyntagen til, at de begår delvise lovbrud... Firmaer som handler med mineraler, som Panelet anså som omdrejningspunktet for konflikten i Congo, har gødet jorden for illegale mineaktiviteter i landet.«

Folket er håbet

Resultatet af generationers udplyndring afspejler sig i de politiske alternativer, der blev givet i valget. Som Ludo de Wittes, forfatteren til »Mor-

det på Lumumba« forklarede: »Den politiske klasse i dag afspejler den degeneration og ødelæggelse, som er skabt efter årtier med Mobutus diktatur under imperialismens befalinger. Hvad har vi? Nogle klienter, nogle neo-kolonialistiske politikere, som alle lever af krummerne fra Vestens bord. Du har en lille gruppe krigsherrer, som er bragt sammen i hovedstaden, og som lever af internationale fonde. Der er ingen troværdighed overhovedet i congolesisk politik.«

Det eneste håb om virkelige forandringer kommer fra Congos eget folk, som har en stor slået tradition for modstand mod både de korrupte politiske klasse i Congo og de internationale udbydere.

Oversat fra den australske ugeavis Green Left Weekly, 13. september 2006, af Åge Skovrind

Oprørsgruppen FNI har hjulpet det multinationale mineselskab Anglo American med at genåbne guldminen i byen Mongbwalu i det nordøstlige Congo.

Guld, diamanter og olie er blandt Den Demokratiske Republik Congos naturrigdomme. Vestens seneste interesse i demokratiske forhold i Congo er udelukkende blevet styret af ønsket om sikker adgang til landets rigdomme.

OPRØR I MEXICO

Den 16. august sendte den mexicanske præsident 800 urobetjente ud for at beskytte parlamentsbygningen mod mulige angreb fra de titusindvis af protesterende aktivister, der har besat byens centrum i en halvpermanent belejring. De protesterende demonstrerer mod den gigantiske valgsvindel, de var vidner til ved præsidentvalget i juli. Den svindel, der berøvede centrum-venstre kandidaten Andres Manuel Lopez Obrador (populært kaldet «AMLO») for sin sejr og i stedet tildelte præsidentembedet til højrefløjspolitikeren Felipe Calderón, kandidat for den afgående Vicente Fox' eget Nationale Aktionsparti (PAN)

AF PHIL HEARSE

Denne sommer i Mexico har været domineret af hårde opgør og gadekampe, i det den afgående præsident, Vicente Fox, har forsøgt at dæmpe den stigende tidevandsbølge af sociale protester ved at benytte sig af den mexicanske elites traditionelle metoder: ondsindet repression og valgsvindel i stor skala.

Mens de nuværende protester er fokuseret på valgsvindlen, har der over sommeren været adskillige andre afgørende kampe. Kampene tæller bl.a.: En massebevægelse i staten Oaxaca, som vil afsætte den korrupte højrefløj fra magten, inklusive en 44 dage lang strejke fra skolelærerne, der var ledende i massebevægelsen. En forlænget mine- og stålarbejderstrejke og en kæmpe konflikt med det føderale og statslige uropoliti i det militante område San Salvador Atenco i Mexico City.

Mere er i vente. Allerede nu har Lopez Obradors centrum-venstreparti, Partiet af den Demokratiske Revolution (PRD), sat en række datoer for massemobiliseringer langt ind i efteråret, mobiliseringer som nemt kan komme ud af kontrol.

Hvorfor er denne enorme sociale konflikt bygget op over sommerens løb? To faktorer ligger bag meget af spændingen: optakten til præsidentvalget, som det mexicanske oligarki, i tæt forbindelse med USA, var desperat for ikke at tabe, end ikke til en moderat venstrefløj – og »Den anden kampagne«s fremskridt – projektet for at forene og opbygge Mexicos sociale bevægelser fra neden, lanceret af Subcommandante Marcos og EZLN for et år siden.

Men bagved disse faktorer gemmer sig mere fundamentale forhold. Siden valget i 1988 af højrefløjssvindler og narko-politiker Carlos Salinas de Gotari, har Mexico lidt

under det fortsatte nyliberalistiske pres, der, som resultat af NAFTA-aftalen, har ødelagt den traditionelle bondekultur og ruineret landbrugs-samfundene.

Resultatet er en lavine af migranter til byerne, specielt Mexico City, der oversvømmer den informelle økonomi og skaber massefattigdom i de enorme yderkantsghettoer. Den sociale ulighed er uddybet massivt i et land, der i forvejen er et af det mest ulige i verden. Ligesom Brasilien er Mexico et land, hvor de rige lever som de rige i Schweiz og de fattige som de fattige i Indien.

De sociale spændinger har været store siden fremvæksten af zapatisternes indfødte bevægelse i 1994. Uden nogen form for uafhængigt masseparti til at repræsentere arbejderne og de fattiges interesser, har Subcommandante Marcos og EZLN ageret som en slags substitut-ledelse og konsekvent givet støtte til enhver

Siden valget i 1988 af højrefløjssvindler og narko-politiker Carlos Salinas de Gotari, har Mexico lidt under det fortsatte nyliberalistiske pres.

militant kamp. Men paradoksalt nok har zapatisternes egne kampe været begrænset til deres bastioner i Chiapas, en begrænsning som Den Anden Kampagne forsøger at overkomme.

Men hvordan har sommeren og forårets kampe udviklet sig?

Mine- og stålarbejdernes strejke

Mere end en kvart million mine- og stålarbejdere gik fra jobbet mellem 1. og 3. marts. Strejken var ulovlig og indbefattede mere end 70 selskaber i mindst otte stater, fra det centrale til det nordlige Mexico, og lammede derved hele mineindustrien.

Strejken var resultatet af et forsøg fra regeringens side på at afsætte Det mexicanske minearbejderforbunds generalsekretær, Napoleón Gómez Urrutia, og erstatte ham med Elias Morales Hernández, en fagforeningsdissident, der efter sigende skulle være støttet af mineselskabet Grupo Mexico.

Ekspllosionen og det efterfølgende sammenfald af minen Pasta de Conchos i San Juan de las Sabinas udløste en storm. Over hele Mexico begyndte politikere, akademikere, intellektuelle og almindelige mennesker at kritisere selskabet.

Mens minearbejderne over hele landet sørgede over deres brødre og klagede over de sundheds- og sikkerhedsmæssige forhold i deres egne miner, var der ingen ulovlige strejker i det umiddelbare efterspil efter ulykken.

Så om fredagen 28. marts bekendtgjorde det mexicanske arbejdsministerium, at Gómez Urrutia faktisk ikke var leder af fagforbundet, men at den virkelige generalsekretær var Elias Morales Hernández. Regeringens handling var delvist baseret på den mexicanske arbejdslovgivning, kendt som »tome nota« (toma de nota), under hvilken regeringen skal anerkende de lovligt valgte le-

dere af fagforbundene.

Regeringen greb til voldelig repression af de mine- og stålarbejdere, der støttede dem. 20. april igangsatte 800 statslige og føderale betjente et angreb på 500 strejkende arbejdere, der havde besat et stål-mølleværk i Lázaro Cárdenas. To blev dræbt, 5 alvorligt tilskadekomne og mere end 40 sårede.

Siden Felipe Calderón proklamerede sig selv som vinder af præsidentvalget har Grupo Mexico været i offensiven mod minearbejderne. I Nacozari, en af verden største miner, blot et par kilometer syd for USA's grænse, har 1.400 minearbejdere været i strejke siden 24. marts. 12. juli udtalte minens bestyrelse, at de strejkende havde opgivet deres jobs og gav dermed minens ejer ret til at nedlægge produktionen og effektivt fyre de strejkende. I skrivende stund er strejken uløst.

fortsættes

De voldsomme kampe i Oaxaca sommeren over startede med fagligt aktive underviseres strejke for bedre løn og større økonomisk støtte til de fattige studerende, men voksede snart til en kampagne for afsættelsen af højrefløjspresidenten, Ulises Ruiz.

Blodig konflikt i Atenco

San Salvador Atenco, 30 km vest for Mexico City, er for størstedelens vedkommende et landbrugssamfund. I 2001 førte indbyggerne her en kæmpemæssig og succesfuld kamp mod opførelsen af en ny Mexico City lufthavn, som ville have betydet konfiskation af deres land og ødelagt deres livsgrundlag. FDTP (Folkefronten til Forsvar af Land), der ledte kampen, forblev eksisterende efter sejren.

Dette militante lokalsamfund inviterede Subcommandante Marcos til at tale i byen 1. maj. To dage senere forsøgte politiet at arrestere blomsterhandlere, der satte deres boder op på land ejet af det amerikanske multinationale selskab Walmart i det nærliggende område, Texcoco. Blomsterhandlerne ringede via deres mobiltelefoner efter hjælp og hund-

redvis af hjælpende ankom for at slå politiets angreb tilbage. En dags blodige kampe fulgte, i løbet af hvilken to mennesker blev dræbt af paramilitært uropoliti.

Næste morgen gennemførte det føderale politi et brutalt angreb på byen, hvilket – som det er stilen i Mexico – involverede brutale tæsk til indbyggerne, ødelæggelse af deres hjem, tyveri af penge og arrestation af over 100. I fængslerne blev dusinvis udsat for tortur og mere end 20 kvinder voldtaget eller udsat for seksuelle overgreb. En række nøglepersoner, som de to ledere fra FDTP, Ignacio del Valles og Felipe Alvarez, holdes stadig fængslet anklaget for »væbnet kidnapning« – en reference til bortførelsen af flere betjente på kampens første dag.

Angrebet på Atenco udløste et ra-

maskrig både i og udenfor Mexico, fordi TV-rapportere havde fået adgang til at filme mange af begivenhederne, blandt andet en episode hvor omkring 20 betjente tæsker én mand. Som en konsekvens af angrebet på Atenco erklærede zapatisternes ledelse »rød alarm« og startede en landsdækkende kampagne for frigivelse af de tilfangetagne Atencobønder.

I en pressemeddelelse 4. maj erklærede Det Revolutionære Arbejderparti, som støtter Fjerde Internationale, at begivenhederne i Atenco var »en bevidst provokation rettet mod Den Anden Kampagne«.

Opstand og terror i Oaxaca

Staten Oaxaca ved stillehavskysten har en militant historie. I starten af 1970'erne dannede den rammen om militant guerillakamp ledet af De Fattiges Parti, som resulterede i en næsten folkemorderisk repression, i hvilken tusindvis af unge, der mentes at støtte guerillaen blev dræbt.

Over sommeren har der været en vedvarende kamp mod den ultrakorrumperte statslige regering ledet af højrefløjspolitikerens Ulises Ruiz Ortiz, som også er medlem af PRI (det Institutionelle Revolutionære Parti – indtil for nylig det mest betydningsfulde parti i den mexicanske elite). Det startede med fagligt aktive underviseres strejke for bedre løn og større økonomisk støtte til de fattige studerende, men voksede snart til en kampagne for afsættelsen af Ulises Ruiz.

Lærerne og deres allierede besatte byens torv i Oaxaca (Zócalo) og nogle regeringsbygninger. 14. juni iværksatte statsligt politi og føderale paramilitære styrker et blodigt angreb på de strejkendes lejr, hvor adskillige (det eksakte antal er ukendt) blev dræbt. Men allerede næste dag indtog lærerne og deres støtter Zócalo og indvarslede dermed to måneder med eksistensen af en reel dobbeltmagtssituation. Faktisk ud-

råbte Den Folkelige Forsamling for Indbyggerne i Oaxaca sig 5. juli for statens lovmæssige regering.

Siden da har der været gentagne massemarcher, henrettelser af folkelige ledere udført af »ukendte« revolvermænd, der har åbnet ild mod marcherne; der har været indtagelse af flere radio- og tv-stationer for at give massemedierne tilbage til folket, i modsvar har der været politiangeb mod disse stationer – og i skrivende stund (ultimo august) er en strejke-trussel blevet fremsat af Oaxacas forretningsfolk ... mod regeringens manglende evne til at bringe de mange strejker til ophør!

For at imødegå sin manglende evne til at knuse massebevægelsen politisk har Ulises Ruiz med opbakning fra Vicente del Fox' nationale regering sluppet en sand terrorregn løs i Oaxacas gader. Højrefløjens dødspatroljer strejfer gennem byen ved nattetide og har foretaget flere nedskydninger ved radio- og tv-stationerne samt åbnet ild på adskillige demonstrationer.

21. august blev Kanal 9 TV-stationen, på det tidspunkt brugt som hovedkvarter af oprørerne, gjort ubrugeligt og brændt ned af højrefløjssbøller.

22. august kørte agenter for det lokale og statslige politi, klædt i sort og med masker på, gennem byen i en karavane af motorcykler og pick-up trucks. Denne konvoj bestående af 34 køretøjer dukkede op omkring tyve minutter over midnat og åbnede ild mod TV- og radiostationernes ud-kigsposter fra køretøjerne, idet de passerede forbi. Da karavanen passerede forbi tv-stationen La Ley 710 blev læreren Lorenzo San Pablo Cervantes ramt af skud i ryggen. Han blev kørt på hospitalet, hvor han senere døde.

I Oaxaca, som i hele landet, forsøger højrefløjssregeringen effektivt at militarisere kampen, skabe en stemning af frygt og spænding, skabe en massefølelse af krise og uorden og

skyde skylden for alt dette på oprøret – alt dette for at skabe atmosfæren for politiets fremtidige blodige nedslagtning af bevægelsen.

Situationen er nu ekstremt farlig for massebevægelsen, specielt fordi taktiske splittelser er opstået, da lærerne opgav deres 44-dages strejke uden at have opnået deres målsætninger. Skæbnen for kampen i Oaxaca er tæt forbundet med den mod valgsvind, som er centreret om besættelsen af Mexico City centrum.

Valgsvind

I opløbet til præsidentvalget 2. juli så de to førende kandidater, Felipe Calderon fra PAN og Manuel Lopez Obrador fra PRD, ud til at køre dødt løb, dog med nogle meningsmålinger, der gav Obrador en lille føring. Da det endelige valgresultat blev opgivet, var det officielle resultat pludselig en føring til Calderon, hvilket førte til en fornemmelse af valgsvind.

Som journalisten og venstrefløjss-aktivisten fra Mexico City, Peter Gellert, pointerer:

»Givet det tætte afstemningsresultat og AMLO's beskyldninger om valgsvind, blev en delvis optælling af 9 procent af landets 131.000 valgsteder beordret af det Føderale Valgtribunat. AMLO og hans støtter har imidlertid forlangt en 100 procents omtælling. Denne omtælling, der begyndte 9. august, har ikke løst konflikten. AMLO's side hævder, at der er alvorlige uoverensstemmelser, selv på grundlag af prøven på de kun ni procent af stemmerne.

Siden 30. juli har Mexico Citys centrum været besat af i titusindvis af demonstranter. Gellert mener at: »Mange af de yderste venstrefløjss- og sociale organisationer, der ikke var involveret i AMLO's kampagne, deltager i anti-svind, protesterne. I den otte kilometer lange belejring findes et stort opbud af lokale beboerorganisationer, fagforeninger, studentergrupper og politiske organisationer.

Beklageligvis har Den Anden Kampagne, en kampagne iværksat af Den Zapatistiske Nationale Befrielsehær og ledet af den karismatiske Subcommandante Marcos, kritiseret, men ikke deltaget i massedemonstrationerne. Under valgkampen rettede Den Anden Kampagne det meste af sit skyts mod AMLO og de åbenlyse mangler i PRD's program og metoder. Nogle organisationer, der deltog i Den Anden Kampagne er imidlertid involveret i anti-svind, protesterne.«

Den kæmpe politiske krise i Mexico er dybt forankret i den massive ulighed i landet. Den ulighed, som er blevet uddybet af næsten to årtier med nyliberalisme og intensiveret underordning af Mexico til amerikanske multinationale og landbrugsinteresser. Voldelige repressioner, barske kampmetoder og lejlig-hedsvis raserianfald mod bunden af samfundspyramiden er uundgåelige resultater.

Det, de fattige og undertrykte i Mexico mangler, er et nationalt struktureret anti-kapitalistisk politisk parti, der kan repræsentere dem, koordinere deres kampe og intervenere i det nationale politiske terræn. Som vi bemærkede ovenfor, kan zapatisterne og Den Anden Kampagne i en vis udstrækning spille rollen som den substituerende ledelse, men kun delvist, lejlighedsvis og utilstrækkeligt. Mens den yderste politiske venstrefløj i Mexico har haft ret i at støtte Den Anden Kampagne, så er nøglespørgsmålet nu, hvilke længe-revarende politiske resultater den vil føre til.

Phil Hearse er redaktør på International Viewpoint og medlem af Socialist Resistance Steering Committee. Han er også redaktør af Marxsite, www.marxsite.com

Artiklen er oversat af Anders Hadberg og forkortet af Ebbe R. Jørgensen. Originalen findes på www.internationalviewpoint.org

Genoplivelse af en politisk tradition

AF JOHN LESTER

Da George Bush erfarede at Fidel Castro lå syg og magten midlertidigt overdraget til sin bror, Raul Castro, og brugte det som påskud for at presse på for et regimeskift på øen, kunne han se tilbage på en lang og skændig historie om amerikansk indgriben i de latinamerikanske lande.

På intet tidspunkt i mere end 100 års engagement i Latinamerika, har USA stået på de folkelige, demokratiske kræfters side mod noget militærdiktatur. Tværtimod har USA igen og igen sendt tropper eller trukket i snorene for at undertrykke enhver bevægelse, som kunne afsætte umoralske og korrupte, men pro-amerikanske regimer.

I forhold til Cuba går USA's intervention tilbage til slutningen af det nittende århundrede. I 1895 afgav USA et bud for at købe øen af Spanien. Da USA tre år senere gik i krig mod Spanien annekterede de Filippinerne, Puerto Rico og Guam og holdt Cuba besat i tre år. Under besættelsen udvidede de i 1901 Cubas forfatning med den såkaldte »Platt amendment«, der til enhver tid gav dem ret til at gribe ind i landets interne affærer og begrænse landets uafhængighed.

Først da Cuba i 1902 fik en præsident som var vellidt i Washington, blev USA's militære tilstedeværelse

nedtrappet, men allerede i 1906 kom den amerikanske marine tilbage for i tre år at undertrykke oprør. Cuba blev regeret af en række brutale, diktatoriske, regimer kulminerende med et kup i 1934 ledet af sergent Fulgencio Batista, der med en blanding af undertrykkelse, vold og skamløs korruption var en dominerende figur i landets politik i 25 år.

Batistas, mafiaen og USA i skøn forening

Batista var skarpsindig nok til at se den potentielle fordel i at legalisere det stalinistiske kommunistparti i 1938 (som skabte splid i samarbejdet med at opbygge en folkelig front på et såkaldt demokratisk borgerligt grundlag) og fagforeninger i 1939 og blev belønnet, da kommunistpartiet i 1940 støttede hans valgkampagne.

I 1942 blev to ledende stalinister ministre i Batistas regering. Men den anden dominante støtte til Batistas styre var USA og især de finansielle grupper, der greb chancen til at foretage fordelagtige investeringer i Cuba, samt den amerikanske mafia, der intensiverede deres operationer på øen med ankomsten af deres topchefer, inklusiv deres bankier, Meyer Lansky, der boede i Cuba fra 1937 til 1940 og etablerede et voksende imperium af kasinoer og hoteller. Da Batista overgav præsidentposten til de korrupte ledere af Autentico partiet,

var mafiaen allerede veletableret i magtens cirkler.

Fra 1948 deltog præsidentpaladset åbenlyst i den lukrative forretning med kokain, svindel med det nationale lotteri og dræning af landets toldindtægter. Mens amerikanske banker og virksomheder i høj grad sikrede sig profit fra monopoliet over Cubas sukkerproduktion og udvindingsindustri, transport, telefoni, energi og infrastruktur, havde mafiaen i 1950'erne opnået en dominerende position indenfor turisme, kasinoer, natklubber, prostitution, narko, spil, handel med ædelsten, smugling, hvidvaskning af penge, import og eksport, finans og bankvæsen, og havde en udstrakt indflydelse på Autentico partiet, på Batista og hans kredse af tilhængere.

USA's regering og især CIA havde arbejdet tæt sammen med mafiaen under anden verdenskrig og mange forbindelser blev efterfølgende opretholdt. Selv den højt profilerede udsmidning af mafiabossen, Lucky Luciano, i 1947 efter pres fra USA, var faktisk en måde at bortlede opmærksomheden fra den blomstrende mafiaforretning, hvor amerikanske mafiabosser allerede var installeret inden hans afrejse og videreførte hans virke.

For den amerikanske regering, som allerede havde ignoreret den pinlige afsløring i Kefauver rappor-

At den cubanske Celia Hart nu kan skrive frit om Trotskij og trotskismen og diskutere stalinismens historiske forbrydelser, afspejler tilsyneladende en mere afslappet holdning fra ledelsen i Cubas kommunistparti, efter at de ikke længere er underlagt den hæmmende kontrol fra Moskva.

ten om mafiaaktivitet i USA, blev det cubanske mafiaimperium først og fremmest opfattet som en ekstra garant for det politiske regime. Alligevel førte Autentico-præsidentens grove korrupsion i 1952 til en reel risiko for at oppositionspartiet Ortodoxo (hvis radikale medlemmer talte Fidel Castro) kunne vinde valget. Tolv dage inden valget gennemførte Batista et ublodigt forebyggende kup, som var forventet og tydeligvis billigt af Washington.

Det er værd at erindre, at den kolde krig på dette tidspunkt var på sit højeste. Krigen i Korea forstærkede USA's frygt for populære bevægelser og CIA støttede militærkup mod radikale nationale styre i Iran (1953) og Guatemala (1954). Batistas diktatur forstærkede alliancen med mafiaen og øgede undertrykkelsen af de folkelige bevægelser. Dette lukkede enhver almindelig vej for en politisk opposition.

Mislykket oprør

Den lammende politiske situation udløste Fidel Castro og 150 tilhængeres nu berømte angreb på militærbasen Moncada i Santiago den 26. juli 1953. Angrebet i sig selv mislykkedes. Nogle oprørere blev dræbt og resten kom for retten og blev fængslet, men ikke før Castro havde fremført sin berømte forsvarstale og manifest »Historien vil frikende mig«,

som opfordrede til at kæmpe for omfordeling af godsejernes jorde, nationalisering af energisektoren og telefonselskaberne og en række demokratiserings- og andre reformer.

Da Castro blev sat på fri fod efter en amnesti i 1955, gik han i eksil i Mexico. Han sikrede sig støtte og penge fra forskellige oppositionelle og utilfredse kræfter, der iblandt den tidligere præsident Prio Socorras fra Autentico. Socorras donerede skibet Granma, som Castros oprørshær, der med en hasarderet plan, sejlede til Cuba den 24. november 1956 for at kæmpe tre års guerillakrig med basis på landet.

En eventuel succes af, hvad der på denne tid kunne se ud som svag kamp fra en lille gruppe oprørere imod en umiddelbar stor og skånselsløs hær, beroede dels på den folkelige støtte til enhver ægte opposition til Batista og på opløsningen i diktaturet, som siden midten af 1958 mistede tillid og støtte fra USA.

Castos Cuba

Da Batista og hans slæng i hast forlod landet i fly nytårsdag, blev Castros styrker budt velkomne i Havanna af en massiv generalstrejke. Det revolutionære Cuba har siden været forbillede for flere politiske traditioner. Men i over 20 år, fra de sene 1960'ere til de tidlige 1990'ere, har landets økonomiske og militære

afhængighed af sovjetunionen resulteret i, at mange tilhængere åbenlyst har undgået at diskutere stalinistisk politik og flere af Castros højst tvivlsomme politiske dispositioner, så som opbakningen til invasionen i Tjekkoslaviet, accepten af Egyptens grufulde diktatur og modstanden mod fagbevægelsen i Polen.

Alligevel brød Cuba i samme periode med Kremles politik ved den militære intervention til støtte for frihedskampen i Angola, som også hjalp med til at svække og omvælte apartheidstyret i Sydafrika. Efter den hårdhændede undertrykkelse og indespærring af den lille gruppe cubanske trotskister i umiddelbar forlængelse af revolutionen i 1959, har vi ventet i 40 år på en speciel cubansk kritik af den stalinistiske politik.

Kritikken lever

Tilsynecomsten af sådan en kritik i en ny udgivelse af Celia Hart, giver anledning til optimisme over, at mens Castros kræfter ebber ud, findes der en kerne af kritiske, engagerede marxister i det cubanske kommunistparti, som ønsker at kæmpe for de opnåede resultater og imod en CIA dikteret demokratisering med en

umoralsk eksilcubansk mafia i Miami, der ønsker en tilbagevenden til tiden før revolutionen.

Celia Hart stødte først på Trotskij, da hun studerede i Østtyskland i 1980'erne og tekster og artikler i denne udgivelse viser hendes voksende opmærksomhed på den fortærende effekt af Stalins teori om, at det er muligt at opbygge socialisme i et enkelt land og den stalinistiske afvisning af konceptet om den permanente revolution (ubrudt og international) som først blev fremført af Karl Marx i 1850'erne.

Celia Hart argumenterer for, at kernen af det revolutionære koncept i Trotskijs metode var tæt på den tidlige cubanske revolutionære, Julio Antonio Mella, metode og omfattede også Che i hans forsøg på at internationalisere revolutionen. Hun stiller også det spørgsmål, som man kunne have forventet flere trotskister havde stillet efter i så mange år ukritisk, at have forsvaret det cubanske regime, der selv udelukkede dem i den politiske diskussion: Hvorfor var det i så mange år forbudt, at sætte Trotskij i forbindelse med den cubanske revolution?

Den permanente revolution som udeblev

Celia Hart påstår, at hun ikke har kunnet finde svaret. Men det burde ikke være så svært. Castros 26. juli-bevægelse, der havde bekæmpet og vundet over Batista, var stærk nok til at forkaste det gamle regime, men var ikke baseret på arbejderklassen og havde ikke nok forbindelser i fagbevægelsen til at sikre en stabil kontrol over hele økonomien.

Og under det omgående pres fra

USA, mente Castros nye regime, at det behøvede international økonomisk og militær støtte. Fra Cubansk side så det relativt nye bureaukratiske styre under Khrustsjov ud til at kunne styrke kampen mod USA. Aftaler blev indgået, så 26. juli-bevægelsen smeltede sammen med det stalinistiske parti under Castrobrødrenes overordnede kontrol, men med væsentlig stalinistisk indflydelse.

Til gengæld udvidede Sovjetunionen den militære og økonomiske støtte til Cuba. Moskva var parat til at give et vist spillerum i forhold til nationaliseringen af den cubanske økonomi og i nogle år ignoreredes Cubas bestræbelser på at eksportere deres model til revolutionær forandring ved at tillade guerillakamp og venstretendenser i de latinamerikanske lande.

Men under Bresjnev fik Kremls regime en hårdere linie og fra de sene 1960'ere til sovjetunionens kollaps i de tidlige 1990'ere blev det krævet, at Castros Cuba skulle operere inden for grænserne af den sovjetiske udenrigspolitik. Det faktum, at Celia Hart nu kan skrive frit om Trotskij og trotskismen og diskutere mange af de historiske stalinistiske forbrydelser, ser ud til at afspejle en meget mere afslappet holdning fra det cubanske kommunistpartis lederskab, som nu er fri fra Moskvas snærende bånd. Men der er stadig en begrænsning og det er ikke i orden at påstå, at det cubanske lederskab var trotskistisk i praksis.

Det er muligt, at det var Che som løslod de fængslede cubanske trotskister efter han vendte hjem fra Afrika, og han har muligvis læst

»Den permanente revolution« og haft Trotskijs historie om den russiske revolution med i sin rygsæk i Bolivia – side 25, men hans guerillas bedrifter i Latinamerika, uanset hvor heltmodigt inspirerede de var, startede aldrig en proces mod en permanent revolution, hvor arbejderklassen kunne tage ledelsen.

Men som en litterær ideskat – med visse historiske og nutidige forsømmelser – og en påmindelse af den historiske arv som hjalp os med at få den cubanske revolution, er Celia Harts tekster meget vigtige. Vi mangler stadig at se, hvordan disse ideer kan videreudvikledes i den cubanske politiske situation under afslutningen af Fidel Castros ledelse.

*»It's never too late to love or rebel«.
Udvalgte tekster af Celia Hart, redigeret af Walter Lippmann, Udgivet af Socialist Resistance.*

Bogen kan købes gennem <http://resistancebooks.blogspot.com> eller <http://amazon.co.uk>

John Lister er formand for ISG »International Socialist Group« i England og Wales og er redaktør på »Socialist Resistance«. Han er samtidig ekspert i sundhedspolitik og direktør i »London Health Emergency«. Hans bog om verdensomspændende neoliberalisering af sundhedsvæsenet »Health Policy Reform – Driving the Wrong Way?« er udgivet af Middlesex University Press i 2005.

Det skrev vi for 25 år siden

I oktober 1981 kæmpede unge i Ini'tiv-gruppen for et Ungdomshus i København for retten til at bruge den nedlagte brødfabrik Rutana som ungdomshus. Kampen førte til sammenstød med politiet og til fængslinger. Som optakt til en demonstration for ungdomshuset den 24. oktober fra Københavns rådhus til fabrikken i Nannasgade på Nørrebro bragte SAP's daværende ugeavis Klas-sekampen et interview med Kim Tverskov fra Ini'tivgruppen. Han forklarede, hvorfor de unge ville have deres eget hus:

– Vi er utilfredse med, at Københavns kommune gør så lidt for de unge. Der er 72.000 unge i København, og der er stor arbejdsløshed blandt de unge. Mulighederne for uddannelse er stærkt forringede, og der er ikke nogen ordentlige steder at være. De steder, der er beregnet for unge, er meget kommercielle steder, hvor det er dyrt at være.

– Vi mener, det er vigtigt, at alle unge får mulighed for at mødes, så vi selv kan tage vores problemer op – hvad enten vi er rockere, flippere,

discoer eller punkere. Et ungdomshus ville være egnet til dette formål.

– Egon Weidekamp [Københavns daværende overborgmester, red.] henviser til, at vi kan være i medborgerhuse, men de kan ikke opfylde vores behov for at mødes med andre unge. Medborgerhuse er for alle aldersgrupper, og de er mest lagt an på sportsaktiviteter og møder. Det, vi vil have, er et ungdomshus, hvor der kan være et samlet ungdomsmiljø med værksteder spisesteder, musikrum osv.

Samme måned bragte ugeavisen et interview med venstresocialisten Steen Folke, der netop havde fået rettens ord for, at hans kritik af Israels zionistiske politik ikke var ensbetydende med antisemitisme, dvs. med racisme. Det var

han blevet beskyldt for i en større debat om Israel i dagbladet Politiken. Han forklarede selv, hvorfor han havde ført sagen, og hvad rettens afgørelse betød:

– Sagen blev ført, dels fordi jeg ikke bryder mig om at blive kaldt racist, dels fordi jeg synes, det er vigtigt at klargøre vilkårene for en ordentlig debat om disse ting.

– Jeg er jo ikke den første antizionist, der er blevet beskyldt for antisemitisme. Rent faktisk sker der en helt bevidst fordrejning af sammenhænge, hvor man for at lukke munden på os, der kritiserer Israels politik og den måde, hvorpå staten blev oprettet, kalder os antisemitter. Den debat, der er blevet ført på grund af mit sagsanlæg, har virkelig tydeliggjort dette.

– Politikens chefredaktør Herbert Pundik gjorde det meget klart i en radiodebat, hvor vi begge deltog. Han sagde simpelthen til mig: Hvis jeg var dig og mærkede vi jøders reaktion på det, du siger, ville jeg klappe i.

– Og det er, hvad han og en masse andre ønsker. At vi på venstrefløjen, der har antizionistiske synspunkter, skal holde kæft.

– Det forsøger man at få os til ved at beskyldte os for antisemitisme.

SÅDAN TEGNER DU ABONNEMENT

Du kan tegne abonnement ved at indsende kuponen her til højre.

Vi foretrækker dog, at du bestiller abonnementet ved at indbetale beløbet på vores girokonto

Giro 906-3366
Socialistisk Information
Studiestræde 24, 1.
1455 Kbh. K

eller evt. ved at sende en check.
Det sparer tid og porto
for både dig og os!

Abonnenter i udlandet kan kun bestille almindeligt helårsabonnement.

JATAK, jeg prøver et abonnement på Socialistisk Information (sæt X):

- ☐ Særbud (seks nr.): 50 kr.
☐ Et helt år: 175 kr.
☐ Et helt år (lav indkomst): 100 kr.
(SU, kontanthjælp, pension el.lign.)

Sådan betaler jeg:

- ☐ Beløbet er vedlagt i check
☐ Send opkrævning

Navn

Adresse

Postnr.& by

Tlf.

HUSK
FRIMÆRKE

SI
SOCIALISTISK • INFORMATION

Studiestræde 24, 1., 1455 København K.

Giv et bidrag til bladet!

Så er det igen blevet tid til den årlige SI-indsamling!

I en tid hvor man næsten drukner i et hav af borgerlige gratisaviser, holder Socialistisk Information sig stadig oven vande. Det er vores ambition, at bladet hver måned skal bidrage til udviklingen af socialistiske ideer og ikke mindst til diskussionen af socialistiske strategier. I redaktionen arbejder vi for at kunne give jer brugbare input til den daglige kamp. Vi dykker ned i og diskuterer både de lokale, nationale og internationale kampe og forsøger at samle op på konkrete erfaringer med arbejdet i bevægelser, i samlingspartier, i organisationer.

Det vil vi gerne fortsætte med. Og vi vil ikke bare holde os flydende. Nej, vi vil være en aktiv del af bevægelsen, og vi søger til stadighed at udvikle os og bladet til det bedre.

Vi udgiver ufortrødent 11 numre om året, og holder fortsat abonnementspriserne så lave, at alle kan være med.

Men de økonomiske vilkår er trætte.

For at kunne klare distancen skal der frem til årsskiftet indsamles 30.000 kroner. Pengene bruges til trykning af bladet og porto til udsendelsen.

Alle læsere, der har økonomisk mulighed for det, opfordres til hurtigst muligt at sende et bidrag – stort eller lille – til:

Giro 906-3366
Socialistisk Information
Stuðiestræde 24, 1.
1455 Kbh. K

Mærk indbetalingen »Indsamling«.

Vi er i øvrigt altid lydhøre over for læsernes kommentarer til vores brug af spalterne – også de helt korte kommentarer, der kan være på et girokort!

Anbefal bladet til en god kammerat!